

תזרוז לחובבות

חוברת מספר 5
יולי 2024

דמו
קרט
יה

אויכה היתה
לסונה קריה
לאמנה, מאאתו
לשכט, צצק ולין קה,
ורתה מרצחוק. (ויסיהואיכא)
How is the faithful
City become an harlot!

מטה המאבק - אקדמיה
יוני 2024

תצלומי השער:
גיל לוי, אלון קורנגרין

judgment; righteousness

צילום: אלון קורנגרין

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

הקדמה

זו איננה חוברת נאומים רגילה. נכון, זו החוברת התשיעית שמוציא ארגון מאבק האקדמיה מאז התחיל המאבק ברפורמה המשפטית בתחילת 2023. זו גם החוברת החמישית שאנו מוציאים מאז השביעי לאוקטובר. גם חוברת זו מעוטרת בצילומים של חברי סיירת הצלמים והצלמות וסיירת הרחפנים של המחאה. גם בחוברת זו, ניסינו לתעד ולשמר את הנושאים שבערו בתנועת המחאה. אבל חוברת זו שונה.

בערב יום העצמאות, ב 13 למאי, התקיימו שני טקסי משואות מקבילים. שניהם לא דמו כלל לטקסי המשואות שנערכו לפני השבעה באוקטובר. טקס המשואות הממלכתי לא התקיים כבעבר. הוא הוקלט ונערך בקפידה מפחד שיבושים במהלך הטקס וכדי לשלוט בתכנים באופן מוחלט. רבות נכתב על הטקס, הבמאית שלו שרת התחבורה מירי רגב והארומה הצפון קוריאנית שלו. במקביל לטקס הממשלתי, התקיים באמפי שוני טקס אחר לחלוטין. טקס כיבוי המשואות והדלקת התקווה כיומה של מטה המשפחות להחזרת החטופים והנעדרים. בניגוד לטקס הדלקת המשואות הממלכתי, בטקס זה עלו נציגים לכבות משואות הקשורות להתנהלות הממשלה ביחס להצלת החטופים ותפקוד ממשלת ישראל לאחר מתקפת הפתע על ישראל. הטקס כלל ביקורת על התנהלות הממשלה וקריאה להשבת החטופים. משואה אחת הודלקה בטקס על ידי עינב צנגאוקר, אמו של מתן צנגאוקר, החטוף בעזה: משואת תקווה, ערבות הדדית ופדיון שבויים.

בחוברת זו אנו מביאים לכם את הטקסטים שנאמרו על ידי מכבי המשואות ועל ידי מדליקת משואות התקווה. אלו טקסטים נוקבים ומטלטלים שכל אחד במדינת ישראל צריך לקרוא ולהכיר. הם מסמנים את קווי השבר של המדינה תוך כדי התוויה של הדרך לתיקונה ולבנייה מחדש. (עמוד 7).

בנוסף לטקסטים מטקס כיבוי המשואות והדלקת התקווה, אנו מצרפים נאומים שנישאו מעל במות מחאה בשבועות האחרונים. בין הנאומים ניתן למצוא כאלה שנאמו רבות בשנה וחצי האחרונות. אבל יש גם נאומים שמעולם לא חשבנו שיופיעו בפני קהל מפגינים נגד הממשלה. הנואם הבולט בהם הוא הסופר איל מגד, איש ימין אשר במשך שנים היה חבר של ראש הממשלה, אשר נשא נאום נוקב בחיפה (עמוד 68). בבאר שבע נאם בשיר אלזיאדנה, קרוב משפחה של החטוף יוסף אלזיאדנה, והזכיר לכולנו שהמשימה שלנו היא לשחרר את כל הילדים, ישראלים ופלסטינים, מעתיד של מלחמות (עמוד 72). עוד נאום שאתם ממש חייבים לקרוא הוא הנאום של ליאורה איילון, תושבת כפר עזה, ששכלה בשביעי באוקטובר את בנה טל. היא מספרת בדמעות וכעס על החוויה שעברה כשסיפרה על אותו יום נורא בבית ספר (עמוד 78). תקראו גם את כתב האישום של ניצב בדימוס אמנון אלקלעי לתפקוד השר לבטחון לאומי בשביעי לאוקטובר (עמוד 70). בעצם, אתם חייבים לקרוא את כל הנאומים שבחוברת! עכשיו הזמן לצאת לרחובות! עכשיו הזמן לקרוא להתפשר ולאשר עסקה להשבת החטופים והחטופות משבי חמאס! עכשיו! עכשיו! עכשיו!

בני דמוקרטיה אין אקדמיה

תוכן העניינים

56	הילה פרלמן פניאל	3	הקדמה
58	יפעת גדות	5	חברות קודמות
62	אלוף במיל' פרופ' יצחק בן ישראל	7	כיבוי משואות והדלקת תקווה
64	רוני מועלם	34	ד"ר דן פולק
66	ליהיא לפיד	36	ד"ר יואב גרובייס
68	אייל מגד	38	ד"ר עפרי דון טופילד
69	אורי זכי	40	אלוף במיל' גיא צור
70	ניצב בדימוס אמנון אלקלעי	41	ד"ר דפנה שפט
72	בשיר אלזיאדנה	43	פרופ' חני לרנר
74	ערן עציון	45	אלוף במיל' דני יתום
76	פרופ' דורון כהן	47	ניצן וייסברג
78	ליאורה איילון	48	ישראל פריי
80	סיום	50	רותם פרלמן פרחי
83	תודות	52	ד"ר ערן צלגוב
		54	פרופ' רוני גבע

זוהי חוברת אינטראקטיבית. לחיצה בתוכן העניינים תוביל לעמוד המתאים.
ניתן לחזור אל עמוד התוכן מכל דף על ידי לחיצה על הבית הקטן עם מספר העמוד.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

חוברות קודמות

יצאנו לרחובות #4

יצאנו לרחובות #3

יצאנו לרחובות #2

Speak Out #1

יצאנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #4

חזרנו לרחובות #3

חזרנו לרחובות #2

חזרנו לרחובות #1

יתקבלו בברכה חומרים חדשים לחוברות הבאות, נאומים, דעות, שירים, ציורים ותצלומים.

דואל למשלוח: matehaacademia@gmail.com

תודה,

צוות העורכים

אלון קורנגרין, רונית ספר-כהן

את כל החוברות ועוד ניתן למצוא גם בקישור זה

אמפי שוני
בנימינה

13 מאי 2024

נאומי כיבוי משואות ונאום הדלקת תקווה

כל הזכויות שמורות לפרוים חיים- טקס כיבוי משואות והדלקת תקווה
לפרטים נעם דן 0523262011

צילום: עווד אנגל

צילום: עווד אנגל

גלית דן

כיבוי משואת הפקרת הביטחון האישי

אני, גלית דן, ביתם של כרמלה ואורי דן זכרם לברכה, אימן של נויה זיכרונה לברכה ותמר, תיבדל לחיים ארוכים, נולדתי בקיבוץ ניר עוז. שם גידלתי את בנותי בעשר השנים האחרונות. בלב שבור ומרוסק, אני מכבה משואה זו בשל ההתעלמות המוחלטת, הבוטה והרת האסון מביטחוננו האישי.

בשישה באוקטובר, שלחתי את ביתי, לישון אצל סבתה, באמון מלא שהיא מוגנת בניר עוז. בשבעה באוקטובר עוד חשבתי שהממ"ד הוא מקום מוגן ובטוח עבור משפחתי.

אנחנו היינו לכודים בכיסופים בממ"ד במשך 22 שעות בלי מים, ובלי אוכל, ובלי תקשורת כשמחבלים יורים ומתבצרים בביתנו.

ובאותו הזמן החמאס השתלט על ניר עוז ורצח את נויה שלי ביחד עם אמא שלי בתוך הממ"ד! יחד איתן נרצחו האמונה, האמון ותחושת הביטחון שלי בעולם.

וזו הממשלה שלי שאחראית לרצח הזה. היא זו שיצרה אצלי ואצל כל תושבי העוטף אשליית ביטחון שהתנפצה לנו בפרצוף. חיינו בתחושה שאנו שמורים ומוגנים על ידי הצבא, טעינו!

כמה טעינו.

זה היה ביטחון מדומה!

לאיש לא היה אכפת מאתנו.

לא כשזעקנו לעזרה מתוך הממ"דים,

לא כשאספנו גופות, לא כשדיווחנו על חטופים.

מעל 200 ימים ספוגי דם ורצופי סבל וכאב, ועדיין איש מהנהגת המדינה שלי לא פנה אליי.

הילדה שלי נרצחה, הילדים של אחותי נחטפו עם אבא שלהם, שעודנו חטוף. חווינו ועודנו חווים זוועה משפחתית. איפה היה הצבא? איפה הממשלה? איפה אתם?

לצד הכאב האיום,

יש לי עוד ילדה חזקה ואמיצה לגדל כאן, במדינת ישראל.

לכן אני חייבת לה ולעצמי לזרוע זרעים של תקווה לעתיד טוב יותר.

אני מתפללת מעומק ליבי בזעקה גדולה לשובם של כל החטופות והחטופים! רק החזרתם תאפשר לי, לנו, להתחיל בתהליך ההחלמה מהטראומה האיומה הזו ואיחוי שברי האמון, ונוכל להדליק כאן מחדש את התקווה ואת תחושת הביטחון האישי, והלאומי.

תכבה משואה זו למען תתעורר מדינת ישראל

צילום: עודד אנגל

גלית דן

אימה של ניה דן ובתה של כרמלה דן אשר נרשלושה מבני משפחתה חסוכים.

צילום: דנה רעני

צילום: עודד אנגל

ליאור ועמוס אלון כיבוי משואת הפקרת יישובי העוטף

ושמאיימת על חייהם של אלה שעדיין בשבי
אנחנו מחויבים לכבות.

השמש שזרחה בבוקר השחור אליו התעוררנו
בשבעה באוקטובר, זו שהאירה את המחדל
שקרה, שקעה לתמיד. את המתים לא נוכל
להשיב, אך את החטופים כן!

את המתים לא נוכל להחזיר, אך נוכל לוודא
שאנחנו עושים הכל בשביל החיים, הניצולים,
הפצועים בגוף ובנפש.

מבחינתנו, זה אומר לעשות כל שביכולתנו בכדי
שמי שהיו מנהיגי המדינה ביום ההוא, לא ימשיכו
להנהיג אותה.

אנחנו, ליאור ועמוס אלון, תושבי בארי וניצולי
הטבח, מכבים את משואת הפקרת יישובי
העוטף.

חמישה ניסים היו צריכים לקרות כדי שנעמוד פה
היום. חמישה ניסים נפרדים ובלתי תלויים שאם
רק אחד מהם לא היה קורה, גורלנו היה כגורל
חברינו ושכנינו הרבים, רבים כל-כך.

אבל שרדנו. שרדנו כשעשרות מחבלים נכנסו.
שרדנו כשניסו לפתוח את דלת הממ"ד שוב
ושוב. שרדנו כששרפו את ביתנו עלינו במטרה
להבריח אותנו החוצה.

לא קל לנו המעמד הערב, אבל את אש
ההפקרה, שנטלה את חייהם של רבים כל כך

בגלל ההפקרה לפני יום האסון,
בגלל ההפקרה בשבת השחורה,
ולמרבה הבושה בשל ההפקרה גם לאחריה,
הפקרתינו והפקרת החטופים,
אנו מכבים משואה זו.

למען עתיד טוב יותר עבורנו,
עתיד בו ההגנה על האזרחים עומדת בראש סדרי העדיפויות
ומנהיגים רואים עצמם מחויבים לנו,
למען תכבה אש ההפקרה שכילתה ומכלה אותנו,

אנחנו מכבים משואה זו למען תתעורר ישראל.

צילום: דנה רעני

צילום: עודד אנגל

צילום: עודד אנגל

צילום: עודד אנגל

יסמין פורת כיבוי משואת הפקרת חבל ארץ

היממה הבאה הוכיחה בלי כל צל של ספק שטעיתי טעות מרה. תפיסת הביטחון שלי, שאני מוגנת בכל מקום במדינת ישראל, שאיזור העוטף יעטוף אותי בביטחון, קרסה.

גם בבית בו מצאנו מחסה, ביתם של עדי והדס דגן שאספו אותנו אליהם,

לא מצאתי ביטחון וכאשר המחבלים אספו אותנו בביתה של פסי כהן, הבנתי שמה שהיה כבר לא יהיה עוד.

בת ערובה הייתי בידיים רחוניות, ואף אחד לא בא להציל. וכשכבר הגיעו, לא היתה ישועה.

המחבל ששמר עליי החליט להיכנע.

אני הייתי המגן האנושי שלו והוא שלי וכך, בזכותו, ניצלו חיי.

גורלם של בני הערובה האחרים היה מר. שלושה-עשר גברים ונשים, ילד וילדה,

שכל חטאם היה שנמצאו בקיבוץ בארי, מצאו את מותם באירוע ההוא, ממנו ניצלתי אני.

ההבנה שחבל ארץ שלם הופקר באותה היממה, שלא היה אף מקום בטוח, היכתה בי גם תוך כדי ובעיקר, בהסתכלות לאחור.

אני, יסמין פורת, ביתם של יצחק ושרי אברהם, אימם של רוני, נגה ואלון,

עומדת פה הערב בצער ומכבה את משואת הפקרת חבל ארץ.

הסיפור שלי הוא סיפור על אנשים ונשים שכל חטאם היה שרצו לרקוד.

על מחדל.

על המחדל האיום שעוד ייחקר ויתברר, אשר הביא למותם בייסורים של רבים, שהפכו לפרחי כלניות פורחים בשמורות הבשור.

רקדנו בנובה.

עם תחילת הפלישה, ומיד ברגע שהבנו מה קורה, התחלנו לברוח. בראש אני זוכרת את עצמי חושבת שהנה, אנחנו ממש קרובים לבארי ושם נהיה מוגנים.

מצאנו מחסה בקיבוץ. קיבוץ הוא מקום בטוח, כך האמנתי. שער צהוב,

גדר מקיפה,

כיתת כוננות...

מקום בטוח.

אני מכבה משואה זו למען ילדי והורי,
חללי המלחמה,
החטופים,
ותושבי העוטף

ולמען תתעורר מדינת ישראל.

צילום: דנה רעני

צילום: עודד אנגל

צילום: עודד אנגל

צילום: דנה רעני

איל ושרון אשל כיבוי משואת היוהרה

אני, איל אשל,

אביה של רוני אשל זכרונה לברכה, נשוי לשרון ואביהם של יעל ואלון יבדלו לחיים ארוכים.

רוני זכרונה לברכה, שירתה כתצפיתנית ונרצחה בשבת, השבעה באוקטובר בנחל עוז.

אכבה משואה זו בשל חטא היוהרה של המערכת המדינית והצבאית.

לצד הלהבה הבווערת כאן הערב, שעוד מעט אכבה, אנו רואים חושך גדול.

להבה שמאירה באור גדול את היהירות שפשטה בדרגים הגבוהים ואשר גרמה ועדיין גורמת לכולנו, בין השאר,

לשכול וכאב שאנחנו חולקים כולנו כאן הערב.

היהירות היא של אלה שראו במערכת כמושלמת, חפה מביקורת ובוודאי שאינה מצריכה תיקון.

אני עומד כאן הערב, כדי להזכיר לכולנו לא רק את אלה שחיהם ניטלו מהם בכוח, באכזריות, אלא כדי להכיר בכשלונות.

כשלונות הנהגת המדינה, ובכירי הדרג הצבאי, וכשלונה של כל המערכת.

שנים של התעלמות מקריאות האזהרה, מהתראות השטח המבעבע ומסימני המצוקה של כלל הבנות בחמ"ל נחל עוז.

אנחנו כאן כדי לומר- לא עוד!

לא עוד יהירות פושעת שתביא לאובדן חיים, לא עוד זלזול ביכולותיו של אויב ולא עוד התעלמות מכאבן וסבלן של משפחות השכול, והן רבות כל כך.

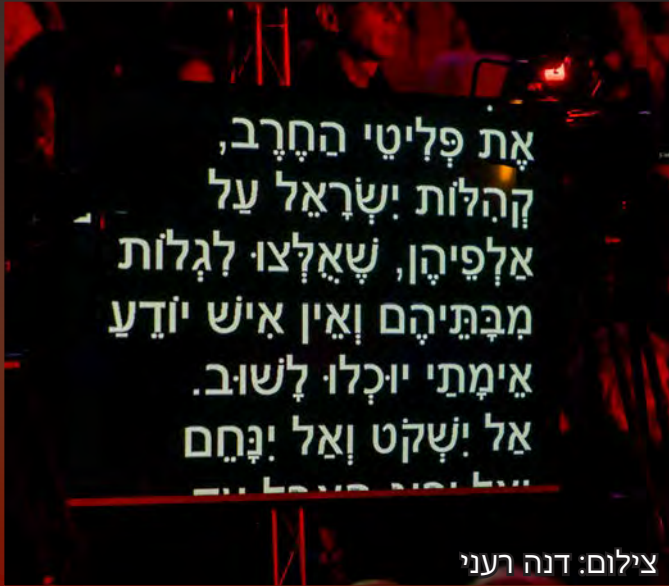
אנחנו כאן כדי להבטיח: לא נפקיר אף אחד ואף אחת מאחור.

אנחנו כאן כדי להתחייב: נבנה יחד מערכת חזקה יותר, חברה קשובה יותר, חברה בה ערבות הדדית לא תיתן לנו להתעלם אלה מאלה.

אש משואה זו תכבה כסמל לחטא היוהרה של הממשלה ושל הדרגים הגבוהים בצה"ל, שדרכם צריכה גם היא להגיע לסיומה.

אם לא נשנה דרכינו, ולא נשכיל ללמוד מן האסון, לא נוכל למצוא שוב את התקווה, גם אחרי שהאור כבה.

תכבה משואה זו למען תתעורר מדינת ישראל.

צילום: דנה רעני

צילום: דנה רעני

צילום: דנה רעני

תא"ל (במיל") דוד אגמון כיבוי משואת ההתנערות מאחריות

אני דוד אגמון,

יליד קזבלנקה שבמרקו, בעלה של אווה זיכרונה לברכה ואביהן של סרן עדי זיכרונה לברכה ושל שירה ודנה, תיבדלנה לחיים ארוכים, מכבה את משואת ההתנערות מאחריות.

אני תת אלוף במילואים, בן 76. שירתתי שלוש שנה ביחידות מיוחדות ובצנחנים ועשרים ושמונה שנים בשירות מילואים.

בשבעה באוקטובר, כשהתבררה לי תמונת המצב בנגב הצפוני, וכאשר שמעתי את זעקות השבר וקריאות המצוקה שעלו מן השטח, מיהרתי דרומה.

התמונה שנגלתה לעיניי הייתה של כאוס מוחלט, כשאזרחים חמושים באקדחים, כיתות כוננות דלות אמצעים ומעט צוותי קרב, לחמו בגבורה ובחירוף נפש, ללא פיקוד ושליטה וללא סיוע.

שלושה ימים השתתפתי בקרבות בעוטף. ביחד עם הכוחות המעטים שהגיעו לשטח, סייעתי

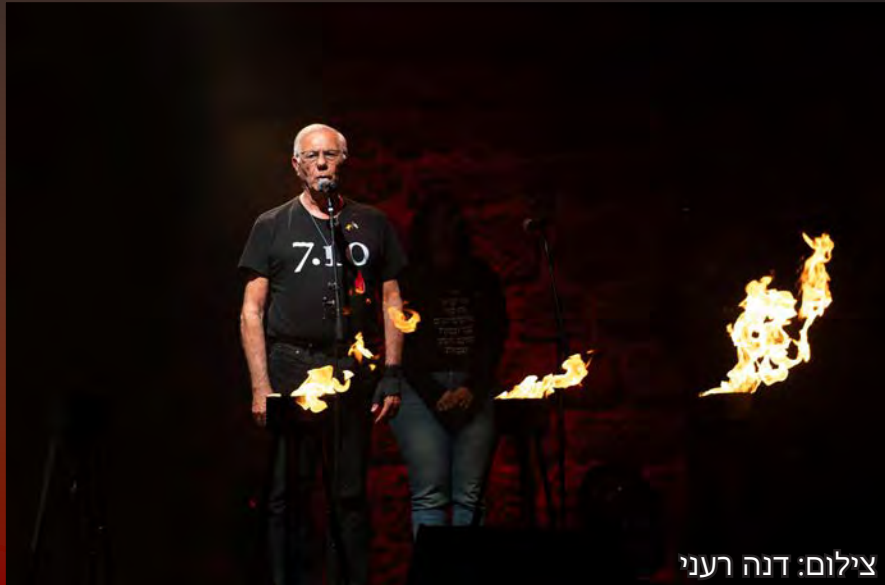
בחילוץ וטיפול בפצועים, בשחרור נצורים ובפינוי משפחות הלומות ופגועות. ראיתי את הזוועות, את חוסר האונים ואת היישובים המופקרים.

בעת הפלישה לא היו כוחות צבא שאמורים להגן על היישובים. חלק מהכוחות נשלחו למשימות בגזרות אחרות, והכוחות המעטים שנותרו, נלחמו בתוך המחנות ולא פעלו על פי משימותיהם.

אזור העוטף הופקר שנים רבות. ממשלת ישראל התנערה מאחריותה להגנת אזרחיה במודע, תוך סיוע לחמאס, צמצום כוחות ואמצעי לחימה ותפקוד לקוי. כל אלה באותה שבת, הביאו לרצח רבים, ולחטיפת ילדים, נשים וזקנים.

מיום השלושים לטבח, מהשבעה בנובמבר, אני יושב במאהל המחאה מול הכנסת, יחד עם יעקב גודו, שבנו תום נרצח בכיסופים, בדרישה מהכנסת לשחרר את החטופים ולהחזיר את המנדט לעם

אני מכבה משואה זו
בשל ההתנערות מאחריות ולמען יתעורר עם ישראל.

צילום: דנה רעני

צילום: עודד אנגל

צילום: עודד אנגל

טמיר רייכר, ליאת קובריגרו ונעה זמברג קרסיק כיבוי משואת נטישת האזרחים לגורלם

נעה: כוחות צבא ואזרחים הוכונו עם צילומי מסך מגוגל מפות, עליהם מסומנים מיקומי התבצרות מחבלים.

בחזיתות הישובים והערים היו המחלצים, גם הם רובם אזרחים שנכנסו אל התופת תוך סיכון חיים, כשהם בנחיתות, לעיתים ללא נשקים. חלקם- מכווינים מסוקי קרב בהודעות ווטסאפ מהטלפון הנייד.

"חמ"ל חילוץ והצלה" שהקמנו באותה השבת, הפך לחמ"ל הראשון ב"חמ"ל האזרחי" שהוקם יש מאין.

"החמ"ל האזרחי" יצר מערך סיוע והתנדבות חסר תקדים שפעל ופועל מאז בהיקף נרחב וכמעט בכל תחום סיוע אפשרי.

ליאת: בימים ובשבועות שלאחר המתקפה הבנו כי המקום ממנו נפקדו הרשויות התמלא ונתפס בידי אזרחיות ואזרחים שהתייצבו במהירות וללא היסוס.

החמ"ל נתן מענה לצרכים נרחבים שהתגלו ונחשפו בעקבות האסון הנורא, ודאג למלא את החוסר במקום בו המדינה כשלה.

אבל את תפקידה של המדינה בהשבת החטופות והחטופים אף חמ"ל ואף אזרח לא יכול למלא.

על המדינה לעמוד בחוזה הבסיסי ביותר בינה לבין אזרחיה, לשמור על ביטחונם, ולהשיב את כולן וכולם אלינו לכאן.

טמיר: למען תיכבה האש השורפת את החוזה בינינו לבין המדינה זה שנועד לשמור עלינו מהפקרה,

אני, טמיר רייכר, אני ליאת קובריגרו, אני נעה זמברג קרסיק:

**מכבים משואה זו
למען תתעורר מדינת ישראל.**

טמיר: אנחנו, טמיר רייכר, ליאת קובריגרו ונעה זמברג קרסיק, מכבים את משואת הפקרת האזרחים לגורלם.

בשעות הבוקר בשבת השחורה כשאלפים בעוטף זעקו לעזרה ולא היה מי ששמע-שלחתי בקבוצות ברחבי הארץ קריאה: הזמנתי כל מי שיודע על מנותקי קשר או נצורים לפנות אליי בהודעה. וההודעות, הציפו את המסך.

משפחות תחת אש, פצועים בביתם ובשטח, מפוחדים פחד מוות, פונים אליי לעצה האם להילחם או להיכנע. הודעות מבני משפחה שקיבלו איכונים מתוך הרצועה, מתחננים שנמצא את היקירים, עוד ועוד הודעות, שמות, ומיקומים.

כך, מבלי להבין את גודל האחריות ומימדי האסון, הפכנו לחמ"ל חילוץ והצלה.

בהיעדר מערכת מסודרת שתשתלט על המצב, מיפינו נעדרים הכונו בשטח כוחות, טיפלנו במאות קריאות.

תחת מתקפת טרור הקשה ביותר שידעה המדינה, בכאוס מוחלט, אנחנו כאזרחים הכונו חילוצים.

ובתוך כל אלה שקעה הבנה - כל הודעה היא אחריות להצלה של חיים.

ואיפה, איפה המדינה ולמה את כל זה עושים אזרחים.

צילום: דנה רעני

צילום: עודד אנגל

צילום: עודד אנגל

מיכל להב כיבוי משואת העקורים

הכוננות וללא טקסים מכובדים.

חייהם של אלפי משפחות ארוזים במזוודות מתפקעות ואנחנו נעים בין חדרי מלון צפופים, בין דירות שכורות. בתינו הריקים מופגזים, רבים מאיתנו כבר מצאו בתים אחרים ולא ישבו עוד לצפון או לדרום.

ילדינו המשרתים בצבא, יוצאים לחופשות מהמלחמה, רבים מהם יוצאים לאחר שלא היו בבית שבועות ארוכים.

אבל אין בית,

אין פינה שקטה, ועליהם לנסות ולמצוא שלוה ולהתחזק לקראת החזרה לשירות - בחדרי מלון זרים, ללא טיפת פרטיות.

חיינו מתנהלים בחוסר וודאות,

עתידינו - לוטה בערפל ואינו נראה לעין.

אני, מיכל להב בת תמר ויהושוע להב, מפונה עם משפחתי מקיבוץ שניר שבגבול הצפון, מכבה את משואת העקורים.

מאות אלפי תושבי הצפון והדרום, משפחות שלמות עקורות מביתן כבר מעל שבעה חודשים, תלושות מחייהן בחוסר וודאות ואינן יודעות מתי ישובו הביתה.

המדינה, שכשלה בהגנה עלינו, אזרחיה, בשבעה באוקטובר, ואשר השתמשה בנו כקו ההגנה החי שלה, כעת מפקירה אותנו.

להנהגה אין תכנית, ובהיעדרה, הפכנו המפונים לעקורים בארצנו, נעים ללא שליטה על חיינו. עקורים ממקומות העבודה, מקופות החולים, מטיפולים שונים מהיכולת לארגן את היום הבא.

ילדינו מופקרים ללא מערכות חינוך מתפקדות וראויות, מתינו נקברים בחשיכה, בליווי כיתות

את האש שעדיין מאיימת על חיינו, שבעטיה נעקרנו מבתינו - על המדינה לכבות.

את הלהבה שמאיימת עלינו כחברה, שבה מפונים ועקורים נהיים חלק מהשגרה - אכבה אני.

אני מכבה משואה זו למען תתעורר ישראל.

צילום: עודד אנגל

צילום: עודד אנגל

צילום: עודד אנגל

דורון ושיר שבתאי כיבוי משואת שחיקת משפחות המילואים

אבל ההתגייסות ברורה לנו מאליה.

עוד לפני שקראו לדורון רשמית למילואים, הוא כבר ארז תיק.

גם כשכל הגדוד שלו השתחרר הביתה וביקשו ממנו להישאר עם גדוד אחר, לא היססנו.

וגם כשיקראו לו שוב למילואים, לא נהסס.

אנחנו, מצידנו, מילאנו ונמלא את חובתנו המוסרית והחברתית, להיכנס תחת האלונקה.

אבל המדינה, מצידה, לא התגייסה בשבילנו והיא חייבת להתגייס גם היא. להפנות משאבים ראויים, לבני הזוג והילדים שנשארו מאחור, לעסקים שנשארו מאחור, וגם להרחיב את מעגל המשרתים במילואים.

אנחנו מאמינות בחזון הציוני, בחשיבות מערך המילואים,

אבל על המדינה וההנהגה למלא את חלקן בחוזה.

משפחות המילואים הן נכס שיש לשמור עליו מכל משמר ואין למדינה שום זכות להזניח אותן. אותנו.

אנחנו דורון ושיר, תושבות שדרות, הורים לנגב וניסן, נכבה את משואת שחיקת משפחות המילואים.

בשבעה באוקטובר, עם עוד שישה בני משפחה, הסתתרנו בממ"ד קטן.

שש עשרה שעות של האזנה מבועתת לקולות הטבח שבחוץ והלחימה בתחנת המשטרה הסמוכה. שעות של הישענות בתורות על ידית דלת הממ"ד.

של הרגעת תינוק רעב, כי לא היה תמ"ל.

ביום המחרת, דורון נקרא למילואים ואנחנו נעקרנו מביתנו ועברנו לקצה המדינה.

במשך כמעט חצי שנה בקושי דיברנו. כשהגיע, היו אלה ביקורים קצרים. כשלא היה, חווינו פחד וחשש מהרע מכל.

ממשפחה בה שנינו חולקים הורות שווינית ותומכת, הפכתי, בפועל, לחד הורית. נדרשתי להתמודד לבד עם שני פעוטות שהשמייים נפלו עליהם ועליו.

ימי המלחמה עוברים על רבות ממשפחות המילואים בקושי רב, בפחד גדול, ובאי וודאות,

אנחנו מכבות משואה זו למען תתעורר מדינת ישראל.

צילום: עודד אנגל

צילום: עודד אנגל

צילום: דנה רעני

רביד מנשה

כיבוי משואת הפקרת הביטחון האישי של הנשים בישראל

ביד אחת את הפגיעה המכוונת בנשים כבסיס לגיטימיות להילחם ואילו ביד השנייה, משתיקה, מנרמלת ומחבלת בעסקאות להשבת חטופים וחטופות תוך התעלמות ממשית ממה שעובר עליהן בשבי.

איך תצליח אותה הממשלה, שבמשך שנים מונעת משאבים, מצמצמת תקציבים וחוסמת יוזמות העוסקות בהגנה על נשים, להגן עליהן עכשיו, כשהן מוחזקות בידי מרצחים!?

גופן של נשים אינו נכס לאומי!

הכאב, הפחד והבושה מקשה עלינו, כחברה, לראות נכוחה את מה שאנחנו יודעות כבר בוודאות שמתרחש.

לא עוד הדרת נשים משולחנות בהם מתקבלות ההחלטות,

לא עוד הטלת ספק בתרומתן של נשים ללחימה,

ולא עוד אדישות לסבלן של הנשים בשבי.

לא עוד הפקרת הביטחון האישי של נשים בשגרה ובחירום.

אני, רביד מנשה, ביתם של ניבה ושמואל וולמן, נכדתה של חנה וולמן לבית זיידה ז"ל ניצולת שואה גיבורה,

פעילה חברתית למען זכויות נשים ומיגור אלימות נגד נשים, ושותפה להקמת המטה של "בונות אלטרנטיבה" להכרה בפגיעה בנשים במלחמה, מכבה משואה זו בשם הפקרת הביטחון האישי של נשים בישראל בשגרה ובחירום על ידי הממשלה.

השבעה באוקטובר היה יום רווי אלימות ואלימות מינית בהיקפים וברוטליות שהנפש לא יכולה לתפוס.

התיעודים הקשים, לצד העדויות שהחלו להגיע, לא הותירו מקום לספק - הרי גופן של נשים הוא כלי מלחמה משחר ההיסטוריה.

הבנו שיש דחיפות גדולה לצאת בהסברה והקמנו את המטה כדי לאסוף כל שביב מידע בשיתוף נשות מקצוע מהארץ ומהעולם בתקווה תמימה שזה יועיל,

אך מהר מאוד ראינו איך ממשלת ישראל מנכסת

אני מכבה משואה זו למען תתעורר ישראל.

צילום: דנה רעני

צילום: דנה רעני

צילום: דנה רעני

ד"ר דפנה שפט כיבוי משואת הפקרת הבריאות הנפשית

וכל עוד פגזים נופלים ועשרות אלפים עקורים
מבתייהם - אין החלמה. החלמה דורשת קהילה
מגובשת ותומכת,

וכל עוד ההנהגה מפלגת בינינו ומסיתה אפילו
נגד משפחות החטופים שהיא הפקירה - אין
החלמה.

החלמה דורשת הקשבה וכבוד, וכל עוד האזרח
עומד מול אטימות וכוחנות - אין החלמה.

התנהלות השלטון פוצעת לנו את הנפש. דיכאון,
אבל, חרדה - כך נראים חיינו כעת.

אבל אני כאן היום, כי אני מסרבת להתייאש
ומתעקשת להילחם על המדינה שלי.

כמי שמטפלת שנים בניצולי שואה, אני יודעת
- לא מאמינה, יודעת - שגם אחרי האסונות
הגדולים ביותר, יש חיים, יש תקווה ויש תקומה.

אני, ד"ר דפנה שפט, בתם של מרים ויוסף
שפט, אחייניתו של סגן מיכאל שטרן ז"ל, רופאה
פסיכיאטרית בשירות הציבורי, מכבה משואה זו
במחאה על הפקרת הבריאות הנפשית.

השבעה באוקטובר הביא נחשול עצום של אנשים
הזקוקים וראויים לתמיכה נפשית - ניצולי העוטף,
הנובה, משפחות נרצחים, הרוגים וחטופים
ובעצם כולנו. למרות הזנחה של שנים, מערך
הבריאות תפקד היטב. צוותי בריאות נפש, לצד
החברה האזרחית, התגייסו לטיפול באופן מעורר
השראה, בכל רחבי הארץ.

יבורכו גם מדליקי המשואות הראויים והגיבורים
בטקס המקביל בהר הרצל.

אבל החלמה מטראומה דורשת קודם כל
שהטראומה תסתיים, וכל עוד החטופים בשבי -
אין החלמה.

החלמה דורשת סביבה בטוחה,

אני מכבה משואה במחאה על הפקרת הבריאות הנפשית,
אבל מה שכבה - ידלק שוב.

אני מכבה משואה זו למען תתעורר מדינת ישראל!

צילום: עודד אנגל

צילום: דנה רעני

שוני

צילום: גיל לוין

יעל אלון כיבוי משואת זילות החיים

אני עומדת לפניכם היום, עדות לעובדה המצערת שכשלנו פעם נוספת.

מותו של דור ומותם של רבים ורבות כל כך, אזרחים ואזרחיות, חיילים וחיילות, מבהיר באופן הקשה ביותר כי חיינו וחיי ילדינו אינם מקודשים כפי שאמורים להיות.

הבן שלי נפל בקרב שנכפה עלינו כתוצאה מהמחדל הגדול ביותר מאז קום המדינה.

עכשיו ברור - המדינה לא יכולה להמשיך באותה הדרך.

לא ניתן להנהגה להמשיך ולהתנהל כאילו חיינו וחיי ילדינו אינם מקודשים. לא ניתן יד לזילות המתמשכת הזו בחיי אדם.

אני, יעל אלון, בתם של יצחק בר שדה (קלרספלד) זכרונו לברכה ומינה תיבדל לחיים ארוכים ואמם של דור זכרונו לברכה, רני ונעם שיבדלו לחיים ארוכים, מכבה את משואת זילות החיים.

הייתי ילדה בת שבע כשאבי יצחק נפל במלחמת יום כיפור. חמישים שנים חייתי בצילו של המחדל ההוא, המחדל שאמור היה לנתב את יכולותיה של מדינה כמו שלנו לדרך טובה יותר ולבנות אותנו כחברה, ערבים זה לזה, וסומכים האחד על השני ועל ההנהגה הצבאית והמדינית. חשבנו שהלקח הופק ונלמד.

בשבעה באוקטובר הבנתי שלא למדנו כלום.

בתשעה באוקטובר נפל בני יקירי דור, בקרב בכפר עזה.

אני מכבה הערב את האש ששורפת את ערכי המדינה הבסיסיים ביותר, ומכלה איתה את המחוייבות של ההנהגה לאזרחים, מחוייבות לקדש את חייהם, לא את מותם, ולשמור עליהם מכל משמר.

תכבה משואה זו למען תתעורר מדינת ישראל.

צילום: עודד אנגל

צילום: עודד אנגל

צילום: עודד אנגל

מרב סבירסקי וכרמית פלטי קציר כיבוי משואת הפקרת החטופים

שחרור החטופות.

המשכנו במאבק, נלחמנו, זעקנו בכל מקום, הזהרנו מהשלכות הלחץ הצבאי והתרענו מהגרוע מכל. אבל קולנו לא נשמע בקרב מקבלי ההחלטות, והגרוע מכל אכן קרה.

מרב: איתי ואלעד נרצחו בשבי החמאס ובכך חייהם הופקרו בפעם השניה על ידי ממשלת ישראל. ממשלה, והעומד בראשה, אשר שוב ושוב מתעדפים לחימה ומיטוט על פני הצלת חיים, על פני חייהם של אלעד ואיתי.

מרב: זה כל כך כואב כשהחלטות פוליטיות פוגעות ישירות בחיי משפחותינו.

זה כל כך כואב להיות שבויות על ידי הממשלה שלנו שבעצמה שבויה על ידי קיצוניים.

זה כל כך כואב שבשם האחדות אומרים לנו למעשה לשתוק. ובשם האחדות אנחנו אמורות לרכך את המאבק על יקירינו. הופקרנו, הופקרה המדינה והופקרו כל הערכים עליהם גדלנו.

כרמית: ובתוך כל זה, אנחנו אמהות לילדים צעירים, מנסות לגדל אותם להיות בני אדם טובים. ובכדי לעשות זאת אנחנו נדרשות לייצר תקווה, ולהאחז בה חזק כדי שנוכל להמשיך ולהאבק למען עתיד טוב יותר.

העתיד הזה יתאפשר רק כאשר ישובו מאה שלושים ושניים חטופים וחטופות.

החיים - לשיקום, והמתים - לקבורה ראויה. רק אז יתחיל השיקום של משפחותינו ושל כל מה שנהרס.

אנחנו, כרמית פלטי קציר ומרב סבירסקי, מכבות בלב שבור את משואת הפקרת החטופים. אנו קוראות לסיים בכך את פרק ההפקרה ולהתחיל בפרק התיקון, שיתחיל עם החזרתם של כל מאה שלושים ושניים החטופות והחטופים.

מרב: שמי מרב סבירסקי, בתם של אורית ורפי סבירסקי אשר נרצחו בבארי בשבעה באוקטובר. אחותו של איתי שנחטף מביתה של אמי ונרצח אחרי 99 ימים של סיוט.

כרמית: שמי כרמית פלטי קציר, בתם של רמי קציר שנרצח בניר עוז בשבעה באוקטובר ושל חנה קציר שנחטפה ושחררה. אחותו של אלעד קציר שנחטף ונרצח. גופתו הוחזרה לישראל.

מרב: זה לא כבוד גדול להיות פה. לא עשינו דבר כדי לזכות בכל התארים החדשים שקיבלנו השנה. לא בחרנו בהם, המציאות כפתה אותם עלינו. אנחנו משפחות הנרצחים, אנחנו משפחות החטופים, אנחנו משפחות החטופים שנרצחו בשבי.

כרמית: בני משפחותינו הופקרו בשבעה באוקטובר למותם בממ"ד. הם עברו שעות של אימה בהן לא הגיעו להציל אותם, כאשר אנחנו על הקו מרחוק, בחוסר אונים מוחלט, עדות לזוועות אשר מחריבות ועוד יחריבו את עולמנו.

כרמית: בני משפחותינו נחטפו באכזריות ובאלימות לעזה. הם עברו שם סיוט, טרור, אימה, פחד מוות, סבלו מרעב ומכאב. ימים ארוכים שבסופם גם הופקרו להירצח.

מרב: מהרגע הראשון הבנו שעבורנו לא יהיה ניצחון. הפסדנו כל כך הרבה. אבל אולי תתאפשר תקווה עם החזרתם של יקירינו.

כרמית: ואכן, אור של תקווה הגיע עם שחרורה של אמי. אבל האור הזה כבה מהר, ברגע הבחירה בחזרה ללחימה, על פני המשך עסקת

אנחנו מכבות משואה זו למען תתעורר מדינת ישראל.

צילום: עודד אנגל

צילום: עודד אנגל

צילום: עודד אנגל

צילום: עודד אנגל

עינב צנגאוקר הדלקת משואת התקווה

יש לנו עם אבל המדינה שלנו חטופה
יש לנו אנשים מדהימים אבל אין לנו שלטון
שמוביל אותנו.
אנחנו נהיה עמוד האש שיוביל את המחנה.
אנחנו נהיה התיקון!
אנחנו שמבינים שמה שהכי חשוב הוא חיים! חיי
אדם! החיים של כולנו!
ערבות הדדית היא אותה התקשות משותפת
לקיים את מצוות פדיון השבויים והשבויים
ולהחזיר אותך הביתה מתן. אותך ואת מאה
שלושים ואחד החטופים והחטופות.

אני עינב צנגאוקר, אמא של מתן החטוף בעזה
כבר 220 יום ולילה ויום,
אמא של נטלי ושני.
הערב אני מדברת בשם העם שלנו. אני
מתקשת שכולנו נתעורר!
מתן יקר שלי, אם אתה שומע, אני לא מפסיקה
להילחם למען חזרתך.
איתי המשפחה האוהבת שלך וציבור גדול.
אתמול חלמתי עליך והתעוררתי לסייט שאני חיה
בו כבר שבעה חודשים.
איזה סייט אתה עובר?
אתה ועוד 131 אזרחים, חלקם ללא אמהות
שילחמו עליהם.

**אני מדליקה משואה זו של ערבות הדדית ותקווה
למען הצלת החטופים היא הצלת המדינה.
עכשיו!**

צילום: דנה רעני

הרצליה

1 מאי 2024

ד"ר דן פולק | מטפל מיני, מטפל באמנות, מדריך בכיר למטפלים ומרצה וותיק בקריה האקדמית אונו

טל שוהם, בן 39, ומשפחתו נחטפו לעזה; עדי חזרה משם עם שני ילדיהם, נווה, בן 9 ויהל בת 4; אבל הם לא באמת מצליחים לחזור משם, לחזור הביתה; כי 133 חטופים -וטל ביניהם- כבר שם 208 ימים -ימים ולילות- וטרם שבו, טרם הושבו; נווה ויהל שואלים ללא הרף "איפה אבא? למה הוא לא חזר? מתי יחזור אלינו, הביתה?" "נווה" -כותבת עדי לטל- "מדבר את הגעגוע אליך, הגעגוע לסבא שאיננו, ופרטי האכזריות הרצחנית לה היה עד. אילו מילים יש לזה בכלל...?"

כבוד השר, גדי איזנקוט היקר, גם אתה ומשפחתך מכירים לאסוננו מקרוב את המחיר הנורא של השכול; ברור לנו שהלב שלך במקום הנכון ושטובת האזרחים עומדת לנגד עיניך, ודווקא משום כך אנו פונים אליך, גם אליך, באופן אישי; כחבר במחנה הממלכתי - אנו שואלים: מה היא ממלכתיות אם לא אחריות להשבת החטופים והשבת ביטחון אזרחי ישראל בכך שממשלתם תעשה הכל -אבל הכל- כמו שרבים שבים ומצהירים, להשבתם? וראשית לכל - תשמור על חיי אזרחיה, חיים שהולכים וכלים; "אהיה שותף רק בממשלה שמקבלת החלטות משיקולי האינטרסים הלאומיים של מדינת ישראל, ולא משיקולים פוליטיים" -כך הצהרתך אך אתמול, ולא בפעם הראשונה; האם השארותך בממשלה מלמדת שאתה אכן משוכנע שאלו הם פני הדברים? אני בספק! היום הצהירה שרה אחרת שעסקה להחזרת החטופים היא נוראית בעינינו! והלא כולנו אזרחים חטופים! כולנו משפחות חטופות! נחטפנו ואנו כמהים לחזור הביתה, לחוויית הביטחון שכה נפגמה וכה חסרה; כי הבית איננו רק קירות ותקרה; הבית הוא קודם כל בסיס וביטחון, אחזקה, ואלו מתגלמים באחריות; קודם כל באחריות- לשמור ולהגן, לחשוב על חיי האזרחים וביטחונם, להחשיב ולהשיב; הביתה; עכשיו!

תל אביב

ציבור עצום בישראל, רוב הציבור, מרגיש אבוד ומיואש, ומחפש תקווה; ואתה האיש שיכול להוציא אותנו מהאסון הכבד שנקלענו אליו, אסון שממשיך להתרחש; רק קריאה ברורה ופעולה נחושה שלך לעסקת חטופים ולבחירות – תעיר מחדש את התקווה הדרושה לנו כל-כך. כאיש בריאות הנפש אשוב ואומר: הנפש שלנו פצועה חזקה למאמצי ריפוי ושיקום אדירים! אך כל עוד לא ישובו החטופים – לא יכול להתחיל כאן תהליך של ריפוי ושיקום! שיקום נפשי לא יתאפשר לפני שסכנת ההתמוטטות-סכנת המוות, ולא כמטפורה- תוסר; רבים כל-כך מתושבי חבלי הארץ שברחנו מהם-הדרום והצפון- מעידים כי לא יוכלו לשוב לבתיהם, בלי ביטחון בקברניטי המדינה; וביטחון – אין!

שאלו טשרניחובסקי, רופא ציוני, אוהב ישראל וכואב ישראל, מתגעגע לארץ עוד בטרם הפכה לארצו: "אומרים ישנה ארץ" - הוא משורר, ובאותה נשימה גם שואל ומקונן, כמונו, כאז כן היום: "מי נחננו דרך, יגיד לי הנתיבה? איה אותה ארץ? אולי כבר איננה? ודאי ניטל זיוה..."; זהו אותו משורר שבצעירותו כתב את ה"אני מאמין" שלו: "שחקי כי באדם אאמין, כי עודני מאמין בך!" אמונתו-אמונתנו נשענת על שאיפת החירות – "כי עוד נפשי דרוו שואפת, לא מכרתיה לעגל-פז, כי עוד אאמין גם באדם, גם ברוח, רוח עז."

יש לנו תקווה ואין לנו רשות לאבדה! אין לנו רשות למכור חירותנו לעגל-הזהב! אנחנו המנוע, המניע, הכוח והאמונה! יש לנו זה את זה -ביחד- להקים ולקומם מחדש את מדינת ישראל, שתהיה בית לכל אזרחיה; אנחנו כאן כי אנחנו מאמינים; ולא נפסיק להאמין, לקוות, ולעבוד כדי שתקוותינו תתגשמה; "פה, רק פה, בארץ חמדת אבות."

"מקווה שמנהיגינו נושאים בתוכם באחריות כלפי אזרחים שנחטפו באכזריות ברוטלית מביתם" -כותבת עדי, לטל, לכולם, ואליו, גדי, ולכל מי שמתיימרים להנהיג- "מקווה שהם מבינים שיש הזדמנות יקרה מפז להציל את נפשותיכם ושאסור לנו לפספס אותה. מתפללת שתחזיק מעמד עד שהרגע יגיע." נתפלל כולנו, ונתבע, במילותיו של טשרניחובסקי "דרור לנפש!"

ד"ר יואב גרובייס | פסיכולוג ופעיל מחאה

לפני שממשלת הדמים הובילה אותנו במדיניותה המופקרת אל טבח השבעה באוקטובר; לפני שגזרה עלינו מלחמה מדממת, כושלת ונטולת כל יעד אסטרטגי זולת הישרדותה הפוליטית; הממשלה הכריזה מלחמה ארורה אחרת – מלחמה נגד הבושה.

למן הרגע הראשון היא ביקשה לעצמה שלטון בלתי מוגבל. שלטון שאין בו לא דין ולא דיין. לשם כך מיהרה להעלות על הכוונת את כל שומרי הסף הפורמליים – את מערכת המשפט, את המשטרה ואת מערכת הביטחון, את האקדמיה, את מערכת החינוך וכמובן שגם את שאריות התקשורת החופשית, המוכה והמוחלשת. אבל לפני כל אלה, ניצב על הכוונת שלה שומר סף אחר, בלתי פורמלי אבל חשוב בהרבה: הבושה.

כדי להצליח לחסל את כל שומרי הסף האחרים, צריך היה לחסל קודם כל את שומר הסף הפרטי והקדמון ביותר – זה שאמור להתקיים בתוך כל אחד מאיתנו. זה שאמור לרסן את דחינו ולשמור עלינו בתוך גבולות הנורמלי והנורמטיבי. זה שתפקידו לשמור על כל חברה אנושית מפני התפוררות מוסרית. לפני 40 שנה, ישעיהו לייבוביץ' הזהיר אותנו שהלאומנות הגואה בהכרח תוביל אל ההתבהמות – והוא צדק, כמובן. הממשלה הלאומנית בתולדות ישראל היא ממשלת ההתבהמות המוחלטת. ובתור שכזו היא מגלמת את ההיעדר המוחלט של כל בושה. היא מייצגת יותר מכל את השקיעה והניווט של מדינת ישראל ושל החברה הישראלית תחת השלטון המתמשך של בנימין נתניהו – איש שהבושה תמיד הייתה ממנו והלאה.

כי רק בהיעדר כל בושה יכולנו להגיע עד הלום. רק בהיעדר כל בושה, נבחרו ציבור ופקידים בכירים יכולים להעז להשתלח בגסות ובאדנות בבני משפחות של חטופים, לעלוב בהם ולהאשים אותם בניצול ציני של הטרגדיה שלהם – השלכה גמורה, כמובן, ונטולת כל בושה. רק בהיעדר כל בושה, שרה בכירה במדינת ישראל יכולה להיחשף במלוא עסקנותה העלובה ובהפרה פושעת של מחויבותה לציבור – ועדיין להראות את פניה בציבור בלי שיעטר אותם אות קין נצחי. רק בהיעדר כל בושה, ערוץ הרעל הפוטיניסטי שפועל בשירות השלטון יכול להציג תזה מכוערת ומעוותת, שתולה את אסון הירצחם של המוני אזרחים בכך שלא תמכו באותו שלטון. רק בהיעדר כל בושה, השלטון יכול לתקוף את קורבנות חדלונו. להתעלל בבני משפחות שכולות ובבני משפחות חטופים. להעביר אותם שבעת מדורי גיהנום. להחזיק אותם תלויים בין שמיים לארץ. לסמן אותם כאויבים, להסית נגדם ולשסות בהם את האספסוף ואת המשטרה, להלך עליהם אימים – ובכך לשחזר את בגידתו בהם. רק בהיעדר כל בושה, השלטון יכול להקריב מאות חיילים ולגרור את המדינה למלחמה אינסופית בעודו מבקש לפטור משירות צבאי רבע מהאוכלוסייה. רק בהיעדר כל בושה השלטון יכול להבחין בין דם לדם. רק בהיעדר כל בושה, השלטון יכול לירוק שוב ושוב בפנים של בנות בריתנו ושל גדולת ידידותינו, הנחלצות לעזרתנו פעם אחר פעם באצילות נפש. רק בהיעדר כל בושה, השלטון יכול להכשיל כל אפשרות לשיקום ולריפוי. להמשיך לבזוז את הקופה הציבורית. להמשיך למכור את עתידנו למען עתידו – ואחריו המבול. רק בהיעדר כל בושה שלטון שנכשל בסדר גודל תנ"כי ממש – שלטון שאיבד שני חבלי ארץ, שלטון שאינו מסוגל לערוב לביטחון האזרחים ושאבד את אמון הציבור – מעז להמשיך לאחוז בקרנות המזבח במקום להכיר באחריותו וליפול על חרבו בבושת פנים. בבושת עולמים.

בזמנים אחרים נבחרי ציבור התפטרו או התאבדו על הרבה פחות, אבל היום אין מתביישים עוד. היום היעדר הבושה הפך באופן פרוורטי למשהו שמתגאים בו. היום מתענגים על ההתבוססות במי אפסיים ומפיקים סיפוק מהזעזוע שהם גורמים "לצד השני" – כמו אדם שחושף את מבושיו בפרהסיה במטרה לזעזע את העוברים ושבים ולהוציא אותם מהדעת. ולאורך זמן היעדר הבושה לא נשאר נחלתו הבלעדית של השלטון. הוא מחלחל למטה ולצדדים, נכנס לכל פינה וחודר לכל נקב, פועל להשחית את כל הנקרה בדרכו. כסדום היינו לעמורה דמינו. וכמו הערים המקראיות, גם אנחנו נמצאים בדרך אל החורבן המוחלט. ואם לא נדע לכונן מחדש את הבושה כשומרת סף, לא נחמוק מגורלן. אבל לא מספיק שנזדעזע מההיעדר המוחלט של הבושה. אנחנו מוכרחים להבין שלהתבהמות המוחלטת יש מטרה ברורה. יש מאחוריה כוונת מכוון. המטרה שלה היא לגרום לנו להרגיש את הבושה שהם לא מרגישים. המטרה שלהם היא לגרום לנו להרגיש מושפלים – ובכך לגלגל אלינו את ההשפלה שלהם, אחרי שהביאו עלינו את האסון הנורא בתולדותינו. לגלגל אלינו את הבושה שלהם על כל הכישלונות המחפירים שלהם.

ואת זה אסור לנו לתת להם. אסור לנו להסכים להרגיש את הבושה שלהם במקומם. אנחנו צריכים להזכיר לעצמנו שלנו אין במה להתבייש. שאנחנו אלה שהחזקנו את המדינה כשהם עשו במכנסיים בבוקר של השבעה באוקטובר – ושגם היום אנחנו אלה שממשיכים להחזיק אותה. כשאנחנו יוצאים לרחובות, אנחנו שומרים על הגאווה שלנו. המחאה היא הדרך שלנו לסרב להיכנע לניסיון שלהם לבייש אותנו. לסרב להיכנע להתבהמות – וללאומנות שהולידה אותה.

אנחנו שומרי הסף של הבושה.

תל אביב

שרה,
במקום שנעה תלמי
תוצה,
תבקשי את סליחה

מחאת אליקים

8 יוני 2024

ד"ר עפרי דון טופילד | רופאת משפחה, החלוקים הלבנים ואמא ערה

ערב טוב אנשים טובים. שמי עפרי, אני רופאת משפחה, אמא לארבעה. פעילה בחלוקים הלבנים מהקמתם בינואר 23. ממובילות אמא ערה, תנועת אימהות ללוחמים שהוקמה אחרי ה-7 באוקטובר התלבטתי מאיפה להתחיל הערב- עוד לפני המבצע שהחזיר לנו 4 חטופים חיים! ישבתי היום ברעדה, מול מסך הטלוויזיה, מול השמועות בקבוצות הווטסאפ, ואח"כ בבכי עם פרסום רשמי של החדשות. בכיתי, בכי חצוי. חלקו אושר, אבל חלקו מועקה. כי יש לי חברה, שמה אילת לוי. אמא של נעמה. צה"ל שחרר היום 4 חטופים חיים, 4 עולמות, עם אינספור משפחות וחברים. נותרו 120 עולמות בתוך עזה. אני רוצה להזכיר שבעסקת החטופים בנובמבר שוחררו 80 חטופות וחטופים חיים. החשבון שלי פשוט. אנשים חיים.

אז עכשיו מאיפה אני מתחילה? מה-7 באוקטובר? מה-4 בינואר 23? אולי צריך להתחיל מה 4 בנובמבר 1995? אז בהיותי רופאה, החלטתי להתחיל מהרחם. מהאולטרסאונד הראשון, כשאמא ישראלית מגלה שיש לה בן זכר. רוב האימהות מכירות את המחשבה הראשונה האוטומטית והבושה שמתלווה לאינסטינקט הזה: בן. חייל. אוי. אני גם גדלתי במשפחה שכולה. אוי. אוי. הצ'ופצ'יק באולטרסאונד וה-FAST FORWARD למדים ולרובה. אנחנו מהסות את המחשבה ודוחקות אותה, ומתפנות מיד לדואג לבריאות העובר שלנו, לשגשוגו הגופני והנפשי, ולעתידו.

מאותו אולטרסאונד, החרדה והחישובים מתחילים. יהיה טייס? יהיה לוחם? יהיה 8200? ואנחנו מתעלות מעל החרדה, ומעל החישובים ומחנכות את הילדים שלנו למעורבות ולתרומה. כי יש פה משולש כמעט קדוש. האם, העובר, ומדינת ישראל. במשולש הזה כל צלע מחויבת לזולתה. כל קודקוד חיוני לקיום המשולש. ברור לנו כשמש שמדינת ישראל זקוקה לילדים שלנו, לצבאה, ואין כאן הבדל בין אמא חילונית לדתיה, בין זו שמימין לזו שמשמאל. ואמנם ישנן אימהות החיות בקרבנו שלהן מציאות אחרת. אולי רואות צ'ופצ'יק ומיד חושבות "תלמיד חכם". זו תמיד הייתה ידיעה מקוממת. אבל אני מודה שהיא מעולם לא נכנסה ביני לבין העובר שלי, או ביני לבין המדינה שלי.

ברור לנו כי יגיע תורם של העוברים שלנו לשמור על גבולות מדינת ישראל. ב-7/10 הם התייצבו כמצופה. בשבת בבוקר החייל שלי נכנס למדים, התייצב בפתח עם תיק ונשק ויצא. בערב בן נוסף קיבל צו 8 ויצא. בהמשך גם הבת יצאה למילואים בצפון. הילדים שלי יצאו לשמור על גבולותיה של מדינת ישראל. אבל ב-7 באוקטובר גילינו שאין למדינת ישראל גבולות. והיום, 8 חודשים ויום אחרי, עדיין אין למדינת ישראל גבולות. ב-7 באוקטובר התחלנו להבין, לתדהמתנו, שהמשולש הקדוש-קדוש לנו, אבל לא למדינה. והיום, 8 חודשים אחרי, המדינה המיוצגת ע"י השלטון הנבחר, לא עשתה דבר כדי להוכיח שהיא מחויבת להסכם הזה. לא נוכל להסכים לזה, לא נוכל לחיות עם זה! ולכן כולנו כאן!

אבל ישנה מחשבה שמעולם לא עברה בראשה של אף אם בראותה את עוברה באולטרסאונד. אף אם לא העלתה במוחה את המחשבה המסויטת, הבלתי אפשרית, המפלצתית, שבבוא היום העובר, העוברית ייחטפו מתוך מדינת ישראל ויופקרו, לעינויים, לאלימות, להתעללות ולמוות- לא 8 חודשים וגם לא יום אחד. זו מחשבה שאי אפשר בשום אופן לחיות איתה. ואנחנו לא מסכימות בשום אופן לחיות איתה. ולכן כולנו כאן!

יש בגופי המחאה ויכוחים. מהו המסר האחד והאחיד. מהו המסר הנכון. יש מי רוצה שנזעק רק להשבת החטופים. יש מי שחושב שקודם כל שוויון בנטל. יש "בחירות עכשו" יש "להפסיק את המלחמה". אז אני חוזרת רגע להיות רופאת משפחה. בשעת סכנה לחיים הקרדיולוגים לא רבים עם הנפרולוגים ועם הנוירולוגים מה האיבר הבודד החשוב ביותר שכולם צריכים להתמקד רק בו. עובדים יחד, כל אחד בתחומו. הלב חייב לעבוד, את המוח חובה להציל, הכליות חיוניות וגם הכבד. ואני רופאת המשפחה מתכללת בין כל המומחים כדי לוודא שאנחנו מצילים את האדם ולא איבר. יש פה משולש ויש לטפל בכל צלע ובכל קודקוד.

-השבת החטופים, כולם!!

-סיום המלחמה וחתירה בלתי מתפשרת לפתרון מדיני ארוך טווח שיבטיח את הבטחון שלנו בשכונה הקשה הזו.

-החלפת השלטון שבמו ידיו הביא אותנו לרעה שבמלחמות ישראל, לגדול שבפילוגים, לשפל במעמד ישראל והיהודים בעולם, לאוסף הסייטים הנוספים שלא ניתן היה לדמיין.

אז הערב, עם השמחה וההתרגשות על השבתם של נעה, שלומי, אנדריי ואלמוג, ועם הגאווה העצומה בלוחמים ואנשי כוחות הבטחון שלקחו חלק בהצלתם והשבתם לחיים: אני מבינה שהעבודה עוד רבה, התיקון עוד רחוק והוא תלוי בנו. בכל מי שכאן. בואו אנשים, בואו ניקח את שמחת השבת ארבעת החטופים כדי להתמלא כוח, לא נתבלבל במסרים, לא נתבלבל בערכים. יש לנו מדינה להציל.

גשר אליקים

אלוף במיל' גיא צור

ערב טוב

אומה המקדשת חיים בניגוד לארגון המקדש רצח, אונס, רוע ומוות מחויבת ראשית לחיי תושביה. ישראל הפקירה בשביעי לאוקטובר את תושביה. בתחילת המלחמה היה היגיון בהלימה בין לחץ צבאי להשבת החטופים. מזמן, הם כבר מנוגדים זה לזה.. ישראל לא השיגה את הניצחון המוחלט אך הפגיעה בחמאס קשה ביותר. בשבת כולנו התרגשנו ממצע ארנון בו הוחזרו נועה, אנדרי, אלמוג ושלומי. תשואות לגיבורינו. מבצעים אלו מסכנים את חיי החטופים. היום החלופה הטובה יותר היא עסקה. בשמונת החודשים שעברו מאז החלה המלחמה מעשי הגבורה של לוחמינו השיבו 7 חטופים.

עסקה אחת השיבה 130 חטופים. המשך הלחימה בעזה, ללא תכלית ראויה, ממשיך ומעמיק את דרדר מעמדה הבינלאומי של ישראל, פוגע בהרתעת ישראל, מרחיק את הפתרון בצפון, מעמיק את הקרע עם ארה"ב מעודד את אירן ושלוחותיה, מחריב את כלכלת ישראל ויותר מכל קורע את עם ישראל. עם שהראה בשמחתו הגדולה משחרור החטופים השבת, מה באמת חשוב לו. את כל אלו רואה סינואר ומבין שהמשך המלחמה מחליש אותנו. במחבואו המוצלח כבר שמונה חודשים, המשך הלחימה לא יאיים עליו ולא ייצור כל לחץ להחזירם. אתמול הכריז החמאס שהמבצע יגרום להרעת תנאי החטופים החבאתם עמוק יותר. רק השבת החטופים. תשיב את ישראל למסלול. רק החזרתם תצדיק את המחיר הכבד ששילמנו ועודנו משלמים. ותשיג הישג אסטרטגי שאין חשוב ממנו.

נתניהו. אתה יודע כמה כבד המחיר ששילמנו כבר. אתה יודע שאין ניצחון מוחלט. שכל יום לחימה נוסף מרחיק את המטרות. שהמשך הלחימה מדרדר אותנו. שכל יום נוסף הורג שם עוד אנשים. גלה מנהיגות. גם שותפך המשיחיים עושים פוליטיקה קטנה. הם לא באמת חושבים שהמשך הלחימה הזו תשיג משהוא. הם פשוט מכוונים לעוד קצת קולות והמחיר הוא חיי החטופים. כתם שחור משחור יהיה על שימך אם תתנגד לעסקת נתניהו. הצעת הקבינט בעסקת נתניהו ברורה כשמש. הפסקת המלחמה תמורת החטופים. אתה יכול לתקן מקצת ממורשתך אם תגלה מנהיגות ותחתור בכנות בקנאות ובשכנוע עמוק להשבתם. לא נרשה להפקירם שוב. חזרתם, כולם, היא הניצחון היחיד.

ד"ר דפנה שפט | רופאה פנימאית ופסיכיאטרית מנהלת מרפאה פסיכוגריאטרית

אני ד"ר ש רופאה פנימאית ופסיכיאטרית של הזקנה. נאמתי פה לפני בדיוק שנה, ואם אתם זוכרים את זה, אתם לא זקוקים לי כרופאה. מאז נאמתי בכל מיני במות. לפעמים כאזרחית. לפעמים כאמא. לפעמים כפסיכותרפיסטית. אבל היום בעיקר כרופאה. כי בשבוע שעבר בקפלן, נפל דבר בישראל. ד"ר אודי בהרב, רופא בן 74 שהעניק טיפול למפגינה, נעצר באלימות על ידי שוטרי משמר הגבול. בואו נתעכב על המשפט המדהים הזה.

קודם כל, למה החלוקים הלבנים, ארגון מקצועות הבריאות של המחאה, מקפיד לפזר אנשי בריאות בין המפגינים בקפלן? זה לא כי נחמד שיש רופא בקהל. זה כי בחודשים האחרונים, האלימות המשטרית עלתה מדרגה. מכתזיות לראש, רמיסה של מפגינים על המדרכה, ועכשיו גם מעצר אלים של רופא. בושא. שנית, מה צריך לוחמי מג"ב בהפגנה? משמר הגבול. על איזה גבול הם שומרים? בין תל אביב לרמת גן? שזקני גבעתיים לא יפלו לקריה? אני אגיד לכם על איזה גבול צריך לשמור. הגבול בין דמוקרטיה לדיקטטורה, והוא נחצה מזמן. הוא נחצה בדצמבר 22, כאשר ראש ממשלה חבר למפלגה כהניסטית, הכשיר אותה, ומינה מתוכה עבריין מורשע להיות שר המשטרה. הוא נחצה בינואר 23, כשהממשלה קראה לפרק את מערכת המשפט, ואגב – הם ממשיכים במלוא הכוח. הוא נחצה במרץ 23, כשראש ממשלה ניסה לפטר שר בטחון שהזהיר אותו שאנחנו בדרך לאסון, שאכן קרה.

הוא נחצה כאשר שרת תחבורה מחלקת כספים לפי הנאמנות והרווח הפוליטי, ודוד אמסלם, השר לשיתוף פעולה איזורי אם לא ידעתם, הופך לשר לשיתוף ג'ובים למקורבים, והוא לא היחיד והגבול בהחלט נחצה, כאשר שוטרים תופסים את תפקידם כהגנה על השלטון, במקום הגנה על האזרחים המפגינים. ואני יודעת שזה לא כל השוטרים. וכולנו אסירי תודה ללוחמי הימ"מ ולשוטרים רבים אחרים. אבל זה יותר מדי שוטרים. והם לא אמורים לעצור רופא שמעניק טיפול רפואי. אומרים, אבל ד"ר בהרב לבש חולצה של אחים לנשק מתחת לוסט של רופא. ואני אומרת – טוב מאוד, ולא רלוונטי.

טוב מאוד, כי כל איש בריאות מחוייב לערכי היסוד של מערכת הבריאות בחוק – צדק שיוויון וערבות הדדית. לא רק למטופלים שלו – לכל הציבור. ואם אני כרופאה רואה שבריאות הציבור בסכנה, בגלל שהערכים האלו נפגעים – אני חייבת – לא יכולה, חייבת – להתערב ולהגן עליה. איזו ערבות הדדית יש במדינה עם חוק השתמטות? איזה שיוויון יש, עם שוד תקציבים ממערכת הבריאות לכספים קואליציוניים? ואיזה צדק יש, אם מפקירים את תושבי העוטף לטבח, ואז מפקירים אותם בפעם השנייה למות בשבי? וחברים, לא מדובר רק בחיים של החטופים ובבריאות הנפשית שלהם. זו הבריאות הנפשית של כולנו, כל העם, שנפגעת אנושות כל עוד החטופים עדיין בעזה. [ארבעה חטופים חזרו, התפרקנו באושר, ופתאום הרגשנו עד כמה החזקנו בפנים]. אבל 120 עדיין שם.

אז דר' אודי בהרב לבש חולצה של אחים לנשק. טוב מאוד. זה רק אומר שהוא עשה מילואים ומאמין בשיוויון ובערבות הדדית. אבל כמו שאמרתי, לא רלוונטי. גם אם הוא היה עם חולצה של I love sarah, כשרופא מעניק טיפול רפואי, תפקיד המשטרה לאפשר אותו, לא לעצור אותו.

אתם יודעים את מי כן כדאי לעצור? גבר שבא לחבק בחורה שיצאה משמונה חודשים בשבי, בשביל פוטו-אופ. כאשת בריאות נפש, התחלחלתי כשראיתי את ביבי נוגע בנועה ארגמני. אם אתה כל כך

רוצה לחבק, איפה היית לחבק את המשפחות של החטופים שחזרו בארונות לפני שבועיים? קצת פחות פוטו אופ? אפילו טלפון אתה – סליחה, אתה ורעייתך – לא הרמתם. בושה.

אז כל הגבולות נחצו ונפרצו. לא רק הגבול של עזה. גבול הבושה. גבול ההגיונות. גבול האנושיות. גבול הדמוקרטיה. וחברים, אנחנו משמר הגבול החדש. אם אנחנו לא נגן על הגבולות שלנו, על ההגיונות, על האנושיות, על הדמוקרטיה - אף אחד אחר לא יגן עליהם. ויש הרבה איום. ואנחנו צריכים עוד אנשים. השבוע המחאה עולה מדרגה – בירושלים, בנגב, ובכל מקום. כל אחד ואחת שכאן, שיתיצב לפעילות, ורצוי עם עוד מפגין או מפגינה אחת. ככה, בדיוק ככה, ורק ככה - ביחד ננצח.

בי"ח שיבא

צלום: חממת בן דוד

בן גביר הוצא את המשטרה

בן גביר ירצח את הדמוקרטיה

צלום: אלון קורנגרין

צלום: אלון קורנגרין

צלום: רונית בן דוד

ערב טוב. ערב עצוב. אנחנו נמצאים בתקופה איומה ונוראה. המדינה מותקפת מכמה חזיתות. למעלה מ-1500 הרוגים. אלפי אלפי פצועים. ועשרות רבות של אלפים עדיין מפונים מבתיים בצפון ובדרום. ותוך כדי המשבר החמור בתולדות המדינה, השבוע עסקה הכנסת בתרגילים פוליטיים שנועדו בעיקר לשמר את שרידותה. בעשרים השנים האחרונות אני חוקרת ומלמדת על מוסדות דמוקרטים, על משפט ופוליטיקה ועל תהליכי כתיבת חוקות בעולם. הממשלה הנוכחית נבחרה באופן לגיטימי בבחירות דמוקרטיות. זה נכון. אבל מאז כינונה היא פועלת ללא לאות כדי לשנות את אופי המשטר בישראל. בשנה שעברה זה היה באמצעות שורה של תיקונים לחוקי יסוד – היחמה של יריב לזין למה שהוא כינה "הרפורמה המשפטית" אבל במהרה התבררה כנסיון להפיכה משטרית.

את זה הצליח המאבק הציבורי ההירואי – שכולנו היינו שותפים לו – לעצור. זה הישג מדהים בקנה מידה עולמי. אבל המאבק לצערי עדיין לא תם. למרות ה-7 באוקטובר, ולמרות המלחמה הקשה, הקואליציה הנוכחית ממשיכה לנסות ולשנות את כללי המשחק הדמוקרטים של מדינת ישראל והפעם באמצעות חקיקה רגילה, באמצעות תקנות מנהליות, באמצעות מינויים לא ראויים לתפקידים בכירים בממשל. אני חלק מצוות חוקרים שעוקב ומתעד את מאמץ החקיקה האנטי דמוקרטי של הקואליציה. עוד לפני ה-7 באוקטובר הקואליציה קידמה לא פחות מ-225 הצעות חוק אנטי-דמוקרטיות. מאז ה-7 באוקטובר המאמץ הזה לצערי הרב לא פסק. במהלך מושב החורף של הכנסת (לפני פסח) קידמה הקואליציה 50 הצעות חוק אנטי דמוקרטיות נוספות. בשבועיים הראשונים של מושב הכנסת הנוכחי קידמה הכנסת חמש הצעות חוק אנטי דמוקרטיות נוספות. בסך הכל: 280 הצעות חוק לא דמוקרטיות. זה המון. וההצעות אינן הצהרתיות בלבד – שישה חוקים כבר התקבלו ונכנסו לספר החוקים: למשל: חקיקה שמאפשרת לצה"ל ולשב"כ להכנס למחשב האישי, לשר הבטחון להכריז על אדם כפעיל טרור, ולמנכ"ל משרד החינוך לפטר עובדי הוראה ללא שימוע. גם במהלך המלחמה, ובזמן שתשומת הלב הציבורית מופנית לסכנות האמיתיות שהמדינה ניצבת בפניהן, לבני המשפחה המגויסים שלנו, לשכול הנורא שעובר עלינו, לאימה של החטופים, הקואליציה ממשיכה לקדם חקיקה שפוגעת בדמוקרטיה:

- מאז ה-7 באוקטובר הונחו על שולחן הכנסת: 35 הצעות חוק לכפיה דתית ופגיעה בזכויות אדם, נשים, להט"בים ומיעוטים – למשל – דוגמא מהחודש האחרון: הצעת חוק לפיה השר לבטחון לאומי יהיה רשאי להכריז על קבוצה של אנשים כארגון פשיעה ויוכל להורות בצו על תפיסת רכוש של הקבוצה. הקבוצה הזו יכולה להיות אני ואתם.
- 7 הצעות חוק לצמצום עצמאות מערכת המשפט, ועוד 5 הצעות חוק לפגיעה במנהל ציבורי תקין ושינוי סדרי בחירות. למשל: מינויים פוליטיים בועדה לבחינת מינויים בחברות ממשלתיות.
- 3 הצעות חוק לפגיעה בחופש הביטוי- אקדמיה, אמנות ותרבות – כמו למשל הצעת חוק שעלתה לדיון -- לסתימת פיות של מרצים באוניברסיטאות באמצעות חובה לפטר באופן מיידי מרצה המתבטא ופועל באופן לא ראוי בעיני המועצה להשכלה גבוהה.
- הצעת חוק להשתלטות על תקשורת ציבורית ומדיה חופשית – למשל באמצעות הכפפה של החלטות מועצת הרשות השניה לטלוויזיה ורדיו לועדת הכלכלה של הכנסת.

זה כמובן על קצה המזלג. חמישים וחמש הצעות חוק מהסוג הזה הונחו על שולחן בכנסת רק מאז ה-7 באוקטובר! וכל זה בנוסף לחוק האי-הגיוס שעבר השבוע בקריאה ראשונה. אני מזמינה

אתכם לקרוא את הרשימה המלאה של הצעות החקיקה באתר האינטרנט של מדעני ומדעניות המדינה למען הדמוקרטיה הישראלית (תעשו גוגל). אבל החלשת הדמוקרטיה לא נעשית רק בחקיקה. דמוקרטיה אפשר להרוג במכות סכין קטנות, באמצעות החלטות מנהליות -- של הממשלה הקיצונית בתולדות המדינה. למשל, בכסות המלחמה אנחנו שומעים על השתלטות הולכת וגוברת של הדרג הפוליטי על המשטרה. מפכ"ל המשטרה בעצמו התריע בכתב ליועצת המשפטית לממשלה, לפני שבועיים, ופירט שורה של מקרים שבהם התערב השר לבטחון לאומי איתמר בן גביר בהחלטות מקצועיות של המשטרה, בניגוד להוראת בית המשפט.

אלו כמובן רק דוגמאות בודדות בתוך התמונה המלאה. חשוב לי להדגיש: ההערכות לגבי הפגיעה בדמוקרטיה הן לא עמדה פוליטית של ימין או שמאל ולא ניחוש תיאורטי. מדובר בהערכות מדעיות. דמוקרטיה היא עניין מדידי. יש מכוני מחקר בעולם שמנטרים משטרים דמוקרטיים ומשווים ביניהם. על פי מדד V-Dem, שהוא המדד החשוב ביותר בעולם למדידת דמוקרטיה (עליו מסתכלות גם חברות דירוגי האשראי) – בשנה האחרונה ישראל ירדה בדירוג מ"דמוקרטיה ליברלית" ל"דמוקרטיה אלקטורלית" כלומר דמוקרטיה פגומה. המשטר הדמוקרטי הישראלי הוא שברירי מאד. לא צריך להיות מומחה כדי לראות איזה כוח עצום יכול להיות בידי רוב אקראי שמחזיק קצת יותר מחצי מנדטים בכנסת. ואת זה הגיע הזמן לתקן. כמו כולם, אני מאד מודאגת, אבל אני ממש לא מיואשת. להפך. לסיום - שתי הערות בכיוון האופטימי: קודם כל, חשוב לזכור – במדינות דמוקרטיות הפגנות מצליחות. כפי שהוכיחו ההפגנות בשנה שעברה, שהצליחו לעצור את השינויים המסוכנים בחוקי היסוד. שנית, מחקרי עומק של החברה הישראלית שנעשו בשנים האחרונות על ידי קולגות שלי באוניברסיטת תל אביב מצביעים באופן ברור על כך שרוב גדול של האזרחים בישראל הם אזרחים דמוקרטים – הם מבינים מה הם ערכי היסוד של הדמוקרטיה ותומכים בעקרונות דמוקרטים. ולכן אני אופטימית. האזרחים מבינים שבמדינה דמוקרטית מחליפים את השלטון בבחירות. הם גם מבינים שבמדינה דמוקרטית הנציגים הנבחרים אמורים לפעול לטובת האזרחים ולא לטובתם האישית או להגנה על הכסא שלהם. ולכן - המסקנה היא ברורה: בחירות עכשיו!!

המאבק על הדמוקרטיה הוא חלק מהמאבק על בטחון המדינה. כמו המאבק על הבטחון, גם המאבק על הדמוקרטיה הוא ארוך. הוא מתיש. אבל אין לנו ברירה. חייבים להמשיך. גם זו המשימה שלנו כרגע.

תודה רבה.

אלוף במיל' דני יתום | לשעבר ראש המוסד למודיעין ולתפקידים מיוחדים
כיהן כחבר כנסת מטעם מפלגת העבודה

נבצרות ראש הממשלה ושריה. שמונה חודשים אנו נמצאים בסיוט מתמשך שתחילתו בכישלון הנורא של השבעה באוקטובר. המלחמה נגד החמאס נמשכת ולא נראה שאנו מתקרבים להשגת מטרותיה- השבת חטופינו ומיטוט השלטון הצבאי והשלטוני של החמאס. המשימה החשובה ביותר היא השבת החטופים. מתוך 120 חטופים 43 הוכרזו מתים וכ 80 חיים. ישראל חייבת לעשות כל שביכולתה כדי לשחררם משבי החמאס ולהשיבם הביתה. הזמן חולף, מצבם מתדרדר, הם הולכים וכלים, הם סובלים סבל נורא ונשקפת להם סכנת מוות.

ישראל חייבת לפעול על פי הערכים של ערבות הדדית, הצלת נפשות והגנה על יהודים באשר הם ככתוב- "כל המציל נפש אחת כאילו הציל עולם ומלואו". המדינה הפקירה את החטופים ורבים נוספים, נכשלה בהגנה עליהם ועכשיו חובתה להצילם גם במחיר כבד של הפסקת הלחימה והסגת כוחות צה"ל מהרצועה.

ממשלה שלא תעשה זאת תחשב כמי שבגדה בתושביה ושדם הנרצחים מרוח על הידיים של ביבי ושריו. במהלך 15 שנות כהונתו דרדר ביבי את המדינה בכל המישורים, הוביל המדינה מדחי אל דחי, חיזק את חמאס וראה בו נכס, החליש את הרש"פ, נכשל באופן מחפיר ב 7 אוקטובר והוא האחראי הראשי לכישלון הענק, הסתכסך עם בידן, שלמזלנו מתנהג כמו המבוגר האחראי וממשיך לסייע לנו, פיצל וקרע את החברה במהלך ההפיכה המשטרית ופגע בבית המשפט העליון. תחת שלטונו הואשמה ישראל בפשעי מלחמה ע"י בית המשפט הבינלאומי לצדק והוצאו צווי מעצר נגדו ונגד גלנט, כאילו ישראל היא ארגון טרור, ישראל הוספה למדינות שפוגעות בילדים-המדינה הדמוקרטית היחידה. מצבנו בעולם קורס ורבים מידידינו מפנים לנו עורף, תחת משמרתו נכבשו ישובים ישראלים ונרצחו ביום אחד כ 1200 בני אדם. בפעם הקודמת זה קרה בשואה. פוליטיקאים בהובלת נתניהו ובראשם בן גביר וסמוטריץ מתבטאים בצורה מחפירה וגורמים נזק עצום במישור הבינ"ל. השרים לא תפקדו ונכשלו במילוי תפקידם בעת חרום.

חיפה

איראן הצליחה להתקדם במרוץ להשגת יכולת גרעינית צבאית והיא מוגדרת כמדינת סף. היא הצליחה להקיף אותנו בטבעת אש- טבעת שמקיפה את ישראל באמצעות שלוחיה: חיזבאללה, מיליציות שיעיות, תאי טרור ביו"ש, החותים וחמאס. ומעל כל אלה איראן שמסתייעת בסין ורוסיה ושבפעם הראשונה בהיסטוריה תקפה את ישראל. הלקח העיקרי הוא חיוניות קואליציה בראשות ארה"ב שלחמה לצד ישראל בתאריך 14/4 וסייעה לסכל את התקיפה האווירית האירנית. ביידן מציע קואליציה בהשתתפות ארה"ב, ישראל, מצריים, ירדן, איחוד האמירויות, בחריין ומרוקו, נגד הציר האירני. ישראל חייבת לקבל את תכנית ביידן שעוסקת בהחזרת החטופים והקמת הקואליציה שתפעל למניעת יכולת גרעינית צבאית מאירן ותלחם נגד ציר הרשע במטרה לעצור התפשטות ההשפעה האירנית והסיוע לארגוני הטרור הפונדמנטליסטים. התוכנית מוסיפה נדבך משמעותי לחגורת הבטחון לישראל. ביבי גורר רגליים גם החמאס מעמיס כל הזמן עוד קשיים.

הרושם הוא שביבי וסנוואר לא רוצים הסכם. ביבי חושש שקבלת התוכנית תפרק את ממשלתו ע"י בן גביר וסמוטריץ. הוא דואג קודם כל לעצמו ושרידותו, הוא מפקיר את ישראל ופועל בניגוד לאינטרסים שלנו. הגליל נטוש ואדמתו חרוכה והדרום חרב כתוצאה מארועי היום הנורא -ה 7 באוקטובר, מדיניותו הביאה לכך שאזור הבטחון נמצא בשטח ישראל ולא בשטח לבנון. יתכן שעוד מעט נאלץ להילחם באופן נרחב נגד לבנון וחיזבאללה. עדיף להגיע להסדר מדיני ע"ב החלטה 1701 שתובעת מחזבאללה לסגת אל מצפון לליטני וקוראת לישראל ולבנון לדון ב 13 נקודות המחלוקת לאורך הגבול המשותף. ביבי חייב להסתלק מחיינו, הוא גרם לנזקים כה רבים וממשיך להוות נטל. ממשלתו המשיחית חייבת להתפרק, גם היא תורמת המון לנזקים שנגרמים מבית. תחת כהונתה לא ניתן יהיה להגיע להפסקת אש בדרום ולפתרון מדיני בצפון. במקרה שכזה תאלץ ישראל להיכנס למלחמה רבתי נגד לבנון וחיזבאללה, תוך המשך לחימה לא עצימה ברצ"ע. במלחמה עלול העורף לספוג פגיעות קשות ונפגעים. אך מדינת לבנון תסבול הרס עצום ונפגעים רבים. מולנו אתגרים קשים. אנו זקוקים לממשלה אחרת כדי לנצח. לכן ביבי וחבורתו חייבים ללכת הביתה עכשיו !!!

ירושלים

איך יתכן ששמונה חודשים משטר שהביא על מיליונים אסון נותר בשלטון? איך יתכן שכבר שמונה חודשים הוא פוקד על מלחמה ללא יעדים, מקריב יום חיי אדם, עושה סלקציה בין דם לדם, מתעלל, מתהולל ואנחנו כאילו חסרי אונים? איך יתכן שחבורה של מושחתים וחדלי אישים מחריבה לא רק את חיינו, אלא את הירושה והמורשת שלנו. את כל מה שבנו והצמיחו פה יחד מיליונים, מוכשרים ואמיצים, מדור הסבים להורים, לילדים ונכדים ואולי גם נינים - שרשרת זהב שנבנתה באהבה, בדם וביזע.

מה קרה לנו? באין חזון יפרע עם.

ב-28 באוגוסט 1963 נשא מרטין לותר קינג את אחד הנאומים הטובים בהיסטוריה שלימים נודע כנאום I have a dream. הוא לא התכוון לשאת בדיוק את הנאום הזה. הוא תכנן נאום בשם "נרמול - לעולם לא עוד". אבל מתוך הקהל זמרת הגוספל מהליה ג'קסון צעקה לו "ספר להם על החלום מרטין" וכך עשה. 8 פעמים חזר על משפט "יש לי חלום" ובכל פעם צייר בפני הקהל מציאות מוחשית בג'ורג'יה, מיסיסיפי ואלבמה, בהרים ועמקים ומישורים של אמריקה, שם ישחקו יחד ילדים שחורים ולבנים, שם יסעדו סביב אותו שולחן נצר לעבדים ונצר לאדונים, כאחים. הוא מילא את הקהל לא רק בתקווה אלא בגעגוע למציאות שהמילים האלו יצרו במוחם, והרטיטו בליבם. מה שקרה לנו, זה שהפסקנו לחלום. אין לנו חלום ואין לנו חזון ואיננו רואים את האופק. הדמיון הפוליטי שלנו מוגבל לכל היותר לליקוט פירורים של מה שהיה מובן מאליו לפני 8 חודשים - להשיב חטופים, להשיב מפונים. ואלו דברים חשובים מאין כמותם, אך הם אינם חזון לחברה שאין לה שום דרך לחזור למה שהיה.

אומר זאת שוב - אין דרך חזרה. אישית לא נהיה מי שהיינו והחברה הישראלית לא תהיה מה שהיתה. גם אם מחר נגמרת המלחמה ומחליפים את הממשלה, יהיה עלינו ליצור תפיסה בטחונית, מדינית, כלכלית, חברתית, חינוכית, סביבתית וכן הלאה למציאות החדשה. אין דרך ליצור את אלו ללא חזון. חוזה המדינה הרצל דמיין באלטנוילנד רכבת הקלה בירושלים, טיילת בטבריה, שבילי אופניים, מכון מחקר מדעי, ארמון שלום להקלה על סבל אנושי ועוד ועוד. לא הכל התממש, אבל חלק כן! אם לא נחלום, אם לא נרצה ונאמין שאין זו אגדה, הדמיון הפוליטי של חמאס וחיזבאללה, הדמיון הפוליטי של האיטולה, הדמיון הפוליטי של יאיר ושל שרה, הדמיון הפוליטי של מאיר כהנא - אלו יתחרו אחד בשני על יצירת המציאות פה, וכל דאלים גבר.

הסיבה שאנחנו מוכנים להסתפק בהחלפת פרצוף לתפקיד ראש הממשלה או ב"פוליטיקה שפויה", כאילו שפיות זה אידאולוגיה ולא תנאי הכרחי לתפקיד ציבורי, היא דיכוי הדמיון הפוליטי של מרבית האומה. אי אפשר לחולל מציאות טובה יותר רק בעזרת חלום - אבל אי אפשר בלי חלום. אי אפשר להחליף את המשטר הרע רק עם נאומים. אבל אי אפשר להניע אנשים לפעולה בלי מילים שמעוררות את דמיון האומה ומרימות את המבט אל אופק משותף. הנשיא ביידן מציע לנו חזון של הסדר אזורי. זהו חזון מדהים אבל איננו בשלים לקבל אותו כרגע כמו לוחות הברית. אנחנו צריכים להצמיח את החלום מתוך עצמנו ולשחק איתו ולגדל אותו מתוך הערגה לחיים בנפשנו.

יש לי חלום והוא מתחיל בחברה חפצת חיים שהמחשבה שלה חופשית.

מחאת

חיפה

15 יוני 2024

ישראל פריי | עיתונאי

הי, קוראים לי ישראל פריי, למי שלא יודע אני "אושית טוויטר". בניגוד לאחרים, מדיניות הלייקים שלי נדיבה, שמאלנים וימנים, חרדים וחילונים, אני מחלק ללייקים ביד נדיבה. חוץ משלושה דברים שלעולם לא אחבב: אחד - פוסטים בסגנון "תראו מה זה גבר", "כל הכבוד יא גבר", כי אין הבדל בין גבר לאשה. גבריות לא מבטאת אומץ וגבורה יותר מנשים. לא. הדבר השני שלעולם לא אעשה עליו לייק הם תמונות של בשר. שווארמה, שניצל, אמנם טרם זכיתי להיות טבעוני אבל להתגאות באכילת בשר זה מגונה. והדבר האחרון הוא כל מיני אנשים שכותבים עכשיו דברים בסגנון: "אוי הלכה המדינה", "אין עתיד למקום הזה", "אוי איזה ייאוש", "אין לנו תקומה", לא לא ולא. כי אין ייאוש בעולם, כי יש תקווה גדולה למקום הזה, כי בזכותכם ובזכותן הולך להיות פה עתיד מזהיר.

אני מבקש לגלות לכם משהו. חיפה היא המאהבת הסודית שלי. 4 שנים למדתי בישיבה בשכונת הדר, טיילתי ואני מכיר כל רחוב בן סמטה, אני אוהב אותה והיא עדיין חידה בשבילי. הפסיפס, המרקם, הטופוגרפיה, משהו בה לא מפוענח. בדיוק על השנים האלה, עלתה השבוע סוגיית השוויון בנטל. ותשמעו, כחרדי, אין לי לומר. זה שאני וילדי לא יחוו סכנה כמו ילדיכם - אני איתכם. זה חוסר שוויון מובנה. אבל בוא חברים וחברים נחשוב רגע מה הפתרון. איך קוראים לזה? "שויון בנטל". אנחנו יכולים והכי קל לעמוד ולהתווכח על ה"נטל". הייתי רוצה להיות החרדי ה"אמיץ" שעומד פה ומוכר לכם כל מיני פייק ויומרות על שילוב חרדים בגדודי רצח יהודה או שילוב חרדיות במשמר האזרחי, כל מיני נשים פורצות דרך על מדי משטרה, אבל זה קל, בואו נדבר רגע על השוויון יותר מעל הנטל, בואו נחשוב איך בניגוד לממשלת הגברים, המיליטרסטים, אלה שמבטיחים לנו עוד כוח ועוד זרוע, בואו נציע במקומם שווין בנטל אבל בדגש על השוויון. בואו נעשה שיהיה לנו פחות שימוש בכוח, בואו נחשוב איך עושים יותר אנושיות ופחות מלחמות, יותר פיוס ופחות משיחיות.

אפרופו ישיבה, שואלים אותי לפעמים מאיפה האופטימיות? למה אתה חושב שיהיה פה טוב יותר? יש כאלה שרואים בזה כמעט לנו אמוני, משהו דתי, אז לכם אני רוצה לומר, תגידו לי: אתם יודעים עד לפני כמה שנים היה אסור לנשים להוציא רישיון בלונדון? זוכרים עד לפני כמה זמן שחורים היו עבדים, נשים היו שפחות ואנשים היו נמדדים לפי צבע עור? זה בדיוק הסיפור. הממשלה הזאת, בניגוד למה שמוכרים לנו היא לא "כושלת", הבעיה שלה היא לא ניהול חובבני או אי תחושת ביטחון. היא מצליחנית. במימוש החזון שלה. טוב להם טילים על חיפה כדי לזרוע אנרכיה, הם רוצים להקריב את הקיבוצים על מזבח ההתנחלויות, החטופים בשבילם הם אוויר למען מימוש תורת עליונות הגזע, הכוח, המיליטריזם וחרחורי המלחמה. אנחנו מפה רוצים לפרק את הממשלה וגם לקרוע לגזרים את הרעיון המכוון שלה: אנחנו רוצים נשים סביב מוקדי קבלת ההחלטות ולא חנמאל ואבי מעז. אנחנו רוצות שלמשה ואביבית משדרות תהיה תחבורה בשבת כמו לישראל ומלאכי מבני ברק. אנחנו רוצים שלמוחמד מחיפה, מג'נין ומעזה יהיו אותם הזדמנויות, עתיד ותרווה כמו עידו ויובל מתל אביב.

שמעתי שראש העיר יונה יהב מתנגד להפגנות שמתקיימות עכשיו בעיר התחתית נגד המלחמה כי הם "נגד המדינה ונגד צה"ל", לא, לא, לא, הם מחפשים יותר נטל, יותר פשיזם, מקרתזם, מיליטריזם, ואנחנו הולכות והולכים לנצח אותם לא רק באנשים אלא בשיטה.

למה אני אופטימי אתם שואלים? מאד פשוט: כי אם אנחנו נאבקים להחזיר משהו ישן, לשמור על ישראל היפה והטובה, על שירי חווה אלברשטיין, אנחנו בבעיה. אבל אנחנו פה לא רוצים תיקון תקלות, סילוק בעצות, לנתק ולהחזיר לשקע, אנחנו פה רוצים משהו חדש ומנצח. וכמו זכויות נשים, שחורים, להט"בים ומיעוטים, הדמוגרפיה יכולה להיות נגדנו וגם רוחות אופנתיות, אבל אנחנו שם ואנחנו ננצח, כי אנחנו לא רוצים פינוקים ושמירת מעמדות אלא דורשים שוויון: מוחמד כמו משה, אבבה כמו אברהם, רווית כמו סבטלנה: מיליון איש בין הים לירדן ולכולם מגיע תקווה, הזדמנויות, צדק ושוויון. הפסיקו את המלחמה, פזרו את הממשלה, תנו לנו, אנשי ונשות המקום לנסח מחדש את החחה: יחד ננצח.

תל אביב

רותם פרלמן פרחי | ממובילות מחאת העם חיפה

באמת שכבר אין לי מילים, והאמת שגם כבר כמעט ואין לי כוחות. אני עייפה ועצובה, מודאגת ומיואשת, לא פחות מכל אחד מכם כאן ומכל מי שיושב עכשיו בבית, חלש מדי מכדי לצאת להפגין איתנו. אתם יודעים מה, אולי אפילו יותר, כי אני לא מוותרת לעצמי ואני קוראת, וצורכת תוכן באופן אובססיבי, והרי ידוע כי מרבה ידע מרבה מכאוב, כך נכתב אפילו בקהלת.

השבוע לא ידעתי את נפשי, נשארתי ערה לצפות בהצבעה בכנסת על חוק ההשתמטות לפני חג השבועות, התהלכתי בביתי כמו אריה בכלוב עד השעה 3 לפנות בוקר, מנסה לעכל את מה שעייני ראו כעת – את ראש הממשלה המופרע, הפסיכופת, המנותק, הנרקסיסט, עומד במליאה ומחייך מאוזן לאוזן, כאילו זכה שוב בבחירות, כאשר הוא יודע שרק לפני כמה שעות ארבעה חיילי גבעתי נהרגו בעזה, וכאשר הוא מודע היטב למחסור האדיר בכוח אדם – 15 גדודים לפי הרמטכ"ל.

והאיש הנורא ביותר בישראל, הוא, בקמפיין, כמו תמיד, רץ להצטלם עם נעה ארגמני עוד בטרם נפגשה עם אמה שגוססת מסרטן, רץ להצטלם עם לוחמי הימ"מ שחילצו אותה ואת שלושת החטופים האחרים, אך עדיין לא מצא זמן להרים טלפון או להגיע לביקור ניחומים אצל משפחה אחת שאינה מהבייס שלו. אה, סליחה, עפ"י הפרסום של יזהר שי עצמו, הוא התקשר אליו השבוע, כי בכלל לא ידע שבנו נהרג בקרב בשבעה באוקטובר. הוא לא ידע שהבן של שר לשעבר בממשלתו נהרג, שמונה חודשים הוא לא ידע זאת, גילה זאת רק השבוע.

אתם יודעים מה? אני מאמינה שלשם שינוי יש סיכוי שאינו משקר והוא באמת לא ידע, הוא עד כדי כך מנותק מאיתנו, מאזרחי המדינה, הוא עד כדי כך חי בעולם משלו, שהוא מסוגל לחיות כאן, בבועה שלו, שבה אין לו ארנק וילדיו לא רק שאינם משרתים במילואים, אלא גם מנהלים את מכונת הרעל שמשלתחת השכם וערב באחים לנשק וביאיר גולן, ובנעם תיבון ובישראל זיו הגיבורים, ולא לדעת כלל מה קורה סביבו, מה קורה במדינת ישראל אותה הוא מחרב במו ידיו. בנימין נתניהו התנתק סופית מחללית האם. אבל כל זה לא היה יכול לקרות ללא שורה ארוכה של סייענים, למרבה הטרגדיה, חלקם כנראה אנשים טובים, שפשוט מאפשרים לנתניהו, כבר שנים, ובטח ובטח מאז השבעה באוקטובר, לקחת את ישראל למצולות.

ובעודי כותבת את הטקסט הזה, אנחנו מתבשרים, כרגיל ברשתות החברתיות, הרבה לפני הידיעות הרשמיות של דובר צה"ל, על עוד אסון נורא בעזה. עוד חיי אדם שאבדו במלחמה המופקרת הזו, הוקרבו על מזבח נתניהו. ומחר אמורים להצביע בכנסת על חוק הארכת שירות המילואים... בושה לא מתחילה אפילו לתאר את זה. מדובר בהתאבדות קולקטיבית, באומה שלמה שאיבדה את המצפן ואת המצפון, נסחפה לסחרור מטורף, קניבלי כמעט, של מוות ושל דם. די, די ללכת כצאן לטבח! איך יתכן שחופי הרחצה עדיין מלאים באנשים? זה לא נוגע להם? הם מנותקים כמו נתניהו וממשלתו? מה זו האדישות הזו?! סליחה, אבל זה כבר גובל בסאדו-מזוכים.

נדמה לי שאני לא צריכה עוד להכביר במילים, אתם יודעים כבר שאיני מגזימה כאשר אני אומרת שאנחנו בסכנה קיומית, ישראל במשבר החמור ביותר בתולדותיה ובהגה אוזח נירון קיסר, שמוכן לראות אותה ואותנו נשרפים, ובלבד שהוא יישאר בשלטון. אני יודעת שאתם עייפים ושבעים ממחאה, ונורא נורא חם, אבל באמת שאין לנו ברירה, אם חפצי חיים אנחנו, אלא להפיל את הממשלה וזאת אפשר לעשות רק ע"י הגברת המחאה!

צילום: אלון קורנגרין

החיוך שלו הוא
אחד הבאן
שלו

צילום: חנית בן דוד

גדינה
תחת
איש

צילום: נטע דקל

מתנגדים
לממשלת
על-מלא
תיקים פלייסי
שחיתות-ציבורית
פילוג והסתה
אתה אשם

צילום: אלון קורנגרין

נתניהו לוז
אתה מסתיר עי
את הביקווה

צילום: אלון קורנגרין

כולנו
חטופים
של
ממשלת
מפקירים

צילום: רני גרף

ד"ר ערן צלגוב | פעיל חברתי, משורר ועורך בהוצאת "רעב"
חי וכותב מבאר-שבע

ערב טוב באר שבע, אני רוצה לומר ערב טוב ואני נשנק קצת ונשבר לי מלהישנק קצת אני רוצה לומר עם כל הלב בכל הלב ערב טוב ומסא אל ח'יר לכולם אני רוצה שמפה תצא השבת וייכנס שבוע טוב מהים לנהר, שבוע טוב עלינו ועל כל עמי תבל, עם משאלת לב לרפואה החלמה ושקט כי עוד לא אבדה התקווה של כולנו - "תקווה שארץ זו תזכה מחדש בשמה המקורי: ארץ האהבה והשלום". במילותיו של מחמוד דרוויש.

אבל לא אנחנו במלחמה שלא די לה, כפי שאמר עמיחי חטופים וחטופות נמקים במנהרות בגלל אכזריות החמאס וציניות חילות חיי אדם של ממשלת ישראל חיילי צהל נגררים לתחומם של פשעי מלחמה - כפי שאמר אלתרמן - ואנחנו מרגישים כאילו זה הכרח. זה לא. היתה עסקה. צריך להיאבק לדרוש - עסקה עכשיו, עסקה עכשיו, עסקה עכשיו. הלאומיות היא מפלטו של הנבל - (סמואל ג'ונסון) - זו מלחמה על קידוש אשם. כן, כי בנימין נתניהו - אשם. אשם לא רק "שוחד מרמה, הפרת המונים", אלא שאחרי השבעה באוקטובר הוא אשם גם ב שוחד לחמאס, מרמה לאזרחיות ואזרחי ישראל והפקרת המונים - מצפון עד דרום.

זו מלחמה על קידוש אשם. באלף גדולה. צריך לצעוק שישמעו שמה בקיסריה למרות השיפוצים אתה הראש, אתה אשם. קראו פה לפני לגיוס של חרדים, לשיוויון בנטל. הממשלה מקדמת להם פטור עפ חוק וקוראת למוחים ולמוחות סרבנים. בושה, בושה, בושה. זו ממשלה נבזית במיוחד. 76 שנים חלפו על ישראל - ולא מצאנו מכנה משותף מלבד החרב מעל ראשינו. כשלנו כולנו. אני רוצה את היום שבו יהיה פטור לגאונות ולגאונים מכל התחומים - גם לימודי תנך וגם לימודי שירה, גם ספורט וגם מחול, גם פילוספיה וגם תלמוד. עוד מוקדם לבקש שלא יהיה צבא. אבל אני עוד רוצה להאמין שיהיה שירות חברתי לכולם, בכל העדות, השבטים והקהילות - לבנות פה חברה שאכפת לה ללא הבדל דן מי מגזר מצב רפואי או כלכלי. זו ממשלה נבזית, ממשלה שגררה רגליים שהיתה הזדמנות לעסקה. שהפקירה. שעכשיו לא מטפלת ומעלילה ומבזה משפחות. זו ממשלה שאין בעיניה ערך לחיי אדם - ישראלי או פלסטיני. ממשלה שמקדשת את המלחמה והמוות. ממשלה גזענית ורצחנית. ממשלה ששכחה היסטוריה - היסטוריה יהודית -

הגרמנים ובני בריתם רצחו שישה מיליון ולא הכחידו עם - אי אפשר. היהודים לא שכחו את מולדתם אלפיים שנה - אי אפשר למחוק שאיפה לאומית. קשה לדבר עכשיו על לדבר שלום. אבל קשה יותר לאבד חיים. צריך מנהיגות אמיצה - סאדאת ובגין של דורינו - שלמרות הכאב ובגללו מבינים שדי להרג וחייבים עם כל הכאב והמטענים - לדבר. זו ממשלה אכזרית ונבזית שמקדמת אי-שיוויון, שעושה פוליטיזציה למערכת החוק והמשפט, שמסיתה שמפקירה שהורגת.

חברים וחברות, אוויר - הגיע הזמן לומר את האמת - יש לנו ראש ממשלה חרא, המסית הלאומי, המושחת, השקרן בן השקרן, מממן החמאס, מי שפירק וקרע את המדינה בהפיכה משטרית, בנימין נתניהו הוא בוגד שבגד - באמון תושבי הנגב המערבי והצפון, הוא האיש שיתף פעולה עם החמאס - סיכון מחושב כתב לו סינוואר והיה משת"פ כלכלי של החמאס - הוא מימן את החמאס והחליש את מי שיכלו להיות בעלי ברית - שמקדם חקיקת השתמטות ויש לו ילדז משתמט, מי שלא הלך לנאום בקונגרס אחרי השבת השחורה של השבעה באוקטובר - אבל עכשיו כשהוא חושש מהאג - הוא רץ לנאום. הוא שורף את הברית עם ארהב הוא מערער על הבריתות עם הדמוקרטיה הליברליות באירופה והכת שלו מוחאת כף.

ממשלתו מסכנת את כולנו. הוא גורר רגליים במשא ומתן, מעמיד בסיכון חיילות וחיילים בלי מתווה ליום שאחרי - ובשם כולנו הורג גם חפים מפשע. סוחר הרהיטים שהפך לסוחר נשק - צוללות למצרים 35 לאמירויות כטבמים למרוקו כסף לחימוש החמאס האיש הזה מסוכן, הוא מסכן אותנו ואת כל תושבי האיזור. כן הרוע האמיתי זה החמאס מעבר לגבול פה - אבל יש גם רוע מבפנים - ביבזם שמסית לאלימות נגד משפחות החטופים, שקורא לנו בוגדים ואנרכיסטים שלא מונע ממתנחבלים לעשות פרוגרומים בגדה בחסות הצבא, מתנחבלים ששורפים משאיות ומאיימים במרד. זו ממשלה שבגדה באמון שלנו ואנחנו נפטר אותה זו ממשלה שיש לה שר לביטחון לאומי פירומן עבריין שמטנף עלינו ומטנף את המשטרה באידיאולוגיה כהניסטית משיחית ומסכן את כל מה שהיה ואפשר שהיה. הוא עבריין. בן גביר עבריין. יש פה

שוטרים - אני קרוא לכם מעל הבמה תגיעו אליו ותעצרו אותו לפני שיהיה מאוחר. כי אנחנו - לא מפחדים ולא מפחדות. והגיע הזמן שהוא וכל החארות שלו - וסליחה על הצרפתית - יתחילו לפחד. כי אנחנו לא מפחדים לא מפחדות. אנחנו לא מרימים ידיים לכניעה מול ממשלת הנבזות ולא נרים ידיים על ממשלת הנבזות אבל נחזיק ידיים - למרות הבדלים ופערים בין כולנו - עד שתיפול הממשלה. אסיים בקריאה לזכור:

<p>לְזָכֵר שֶׁהִבְטִיחוּ שְׁלוֹם, שֶׁהִבְטִיחוּ שֶׁלֹּא יִגְלַךְ לַצָּבָא וְהֵיחָא אֲנַחְנוּ הוֹרִים בְּעֶצְמָנוּ, מִצְדִּיקִים בְּבִטוּיִים חִלּוּלִים שֶׁהִגְדָנוּ לְבָנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ "אֵין בְּרָרָה", "צָרִיף לְהַבִּיין", "אֵין עִם מִי לְדַבֵּר". לְזָכֵר שֶׁהִשְׁקֵר רָעִיל וּמְחִירוֹ כְּבָד.</p>	<p>לְזָכֵר אֶת כָּלֵן וְכָלֵם, לְזָכֵר וְלַחֲבֵק אֶת הַמְשֻׁפָּחוֹת הַפְּצוּעוֹת. לְזָכֵר וְלֹא לְשָׁכַח שֶׁאֵין טְהַר הַנְּשֻׁק, שֶׁאֵין כְּבוֹשׁ נְאוֹר, שֶׁאֵין מְלַחְמוֹת צוֹדְקוֹת.</p>
--	---

<p>לְזָכֵר שֶׁעַם הוּא קֹדֶם כָּל בְּנֵי-אָדָם וּבְנוֹת-אָדָם שְׂרוּצוֹת לְקָם, לֹא פְתָאוֹם, אֲבָל תְּמִיד עִם תִּקְוָה.</p>	<p>לְזָכֵר שֶׁשְׁלוֹם עוֹשִׂים עִם אוֹיְבִים, שֶׁגַם לְאוֹיְבִים יֵשׁ יְלָדִים, שֶׁיְלָדִים הֵם יְלָדִים, שֶׁיְלָדִים רְבִים וְעוֹשִׂים שְׁלָם לְזָכֵר שֶׁאֲפֹשֶׁר וּכְדָאי לְלַמֵּד גַּם מִיְלָדִים.</p>
---	---

<p>לְזָכֵר שֶׁמִּסְפֵּר הַנוֹפְלִים חִקוּק בְּאֶבֶן מִתְבַּלָּה אֲבָל הַכָּאֵב נִצָּחִי. לְזָכֵר גַּם עֲכָשׁוּ כְּמוֹ קֹדֶם גַּם אַחֲרָי. לְהִזְכִּיר וְלֹא לְתַת לְשָׁכַח אֶת הַכָּאֵב שֶׁלֹּא נִגְמַר וְלְשָׁכַח סוּף סוּף אֶת הַשְׁקֵר הַזֶּה שֶׁאַחֲרַת אֵי אֲפֹשֶׁר.</p>	<p>לְזָכֵר אֶת הַהִנְהָגָה שֶׁלֹּא מְנַעָה אֶת הַמְלַחְמוֹת הַקוֹדְמוֹת וּמוֹבִילָה לְבָאוֹת. לְזָכֵר אֶת מִי שֶׁהִפְקִיר, לֹא מְנַע וְשֵׁשׁ לְדַבֵּר עַל בְּשֵׁם וּבְמִקוֹם...</p>
--	---

פרופ' רוני גבע | אוניברסיטת בר-אילן

251 252 253 254 255

255 ימים מאז טבח ה-7 באוקטובר, 255 ימים שאנחנו אתן במנהרות בלב עזה, עם התצפיתניות שראו ואמרו, עם לירי, קרינה, אגם, דניאלה ונעמה,

עם הסטודנטים בנגמשים, עם הסבתות בחמל האזרחי, המאתרות אוהלים לפלוגת תותחנים שמטווחת בגשם, בגליל המופגז, בחדר הטיפולים עם התינוקות שאמהותיהן קרסו,

עם השכול והבתים השרופים, עם החיים חודשים-על-חודשים בחדר במלון, עם המטעים השרופים, עם הפנים הכל כך יפים מעל דפי העיתון, כך קמים בבקר, כך הולכים לישון, כך כולנו מגוייסים כל יום, כל שעה, כל פעימה-

והמדינה איננה!! מישהו ראה מדינה איפהשהו? מדינה- איפה את?!

שלום, אני רוני גבע, בימים רגילים אני אמא, בת זוג, סבתא, פרופסור בפסיכולוגיה, חוקרת במרכז לחקר המח באוניברסיטת בר-אילן, מרצה ומלמדת כבר דור שלם של סטודנטים וסטודנטיות.

האמת היא שקטונתי, מי אני? מה אני הקטנה יכולה? איך בכלל אפשר כשהכל כל כך מסובך, ונגדינו? אני פה היום כי אין ברירה, כבר הרבה יותר מדי זמן אין ברירה, האדמה מתחת לרגלי רועדת ויסודות המדינה כמדינה דמוקרטית ויהודית מתפוררים לנגד עיני.

ישראל מוכרחה שינוי

אני פה כי כבר בשעות הראשונות לחטיפה- איש בממשלה לא הבין שיש פה גם פיגוע מיקוח המחייב טיפול בבני ובנות הערובה, אני פה כי כבר בשבועות הראשונים איש בממשלה לא הניע את הקואליציה הבינלאומית לכדי תוכנית מדינית, אני פה כי כבר חודשים, חודשים- איו תוכנית! יש היסוסים, יש שיקולים, יש לפעמים משימות, אבל אין מטרה, אין מטרה אופרטיבית. ראשי המדינה, מנהיגי? איפה אתם?

ראש הממשלה מתהדר ב "לא ידעתי" "לא משכו בדש מעילי" ואתם? מנהיגי עד מתי תמשיכו לתת גיבוי להנהגה שבמקרה הטוב "לא יודעת", "לא יכולה" "חוששת להתפרק ודואגת לעצמה" עסוקה במינוי רבנים, בעודה רומסת ערכים יהודיים. ואתם מנהיגי: עד מתי? עד מתי תשארו ספונים בחדריכם ותשלימו עם "חידלון כי זה מסובך" כשתהום הולכת ומעמיקה פרושה ונראית לפנינו.

השבר מחייב חישוב מסלול מחדש, ישראל מוכרחה שינוי.

אנחנו פה היום כי אנחנו יודעים שזה יכול וצריך להיות אחרת. אנחנו מתנגדים להמשיך ללכת בעיניים עצומות בעקבות ממשלה לא אחראית!

העם דורש ממשלה אחראית!

חידלון ההנהגה, והתנהגותה חסרת הרסן, העדר המחויבות לעם כולו והעדר הנכונות להישיר מבט

למציאות, מובילים אותנו לקום לצאת לרחובות, לרשתות, לכיכרות ולגשרים, בכל צומת ושכונה, כאן ומעבר לים, ולאמר כלנו בפה מלא לכל מי שרק מוכן לשמוע-

אנחנו העם- ואנחנו לא הממשלה שלנו!

אנחנו העם שרוצה וילחם עד שיהיה פה טוב יותר, אנחנו העם המגוייס יוםיום שעה שעה, כל פעימה, שיהיה פה סיכוי לחופש, ליצירה, לבניית עתיד טוב יותר לילדינו, סיכוי לשלום, סיכוי שנהיה מדינה אחת ממדינות העולם החופשי, מדינה שלא נוהגת כאויביה, אלא עומדת על חוט השדרה הקיומי הערכי והצודק שלה- ובזכות לחימתה על ערכיה הדמוקרטיים- תהיה עצמאית, ופורחת, אומה שואפת חיים.

כן, אנחנו רוצים חיים!

מדינה הרואה בערכי היהדות מקור השראה למתן מקום שיויוני לנשים לגרים, לזיקנה ולטף, מדינה המקבלת לזרועותיה את האחר ומחוייבת לטפח את אזרחיה ואזרחיותיה ללא הבדל דת, לאום, גזע, מין ומגדר, עמדת פוליטית או עיסוק, מדינה שפידיון שבויים, ערומות, ערומים וצמאים-מנחה את פעולותיה כמצווה שאין גדולה ממנה.

אני פה היום- כי אם לא אאבק על מדינת ישראל כפי שנוסדה, וצריכה להיות-לא אהיה אני.

כן- אנחנו היום עמוק עמוק בבוכ- לעיתים קרובות נדמה שאפילו צינור לאויר אין לנו, אבל העובדה שאנחנו פה, חוזרת ומתקפת את העובדה שלא נעצור גם כשינסו לחוקק חוקי השתקה, גם כשינסו לנהל מלחמה בלי אופק מדיני, גם כשיבזזו את הקופה, גם כשינסו לפטר עובדות ציבור מקצועיות הפועלות על פי החוק למען האזרח, גם כשיחייכו חיוך זחוח נוכח קברי בנינו הטריים.

אנחנו כאן כי קמנו, אנחנו כאן, כי אנחנו המוסדות האמונים על הדור הצעיר ומנהיגי הדור הבא-

קמנו כי אנחנו האקדמיה- בה לומדים רפואה, הנדסה, ביולוגיה, כלכלה ופסיכולוגיה, מדע תרבות ורוח - בלעדיהם לא תהיה לעמנו תקומה.

קמנו כי אנחנו האקדמיה בה טמון ידע מעמיק על אומות שכשלו לאורך ההיסטוריה, ואומות שהשכילו לצאת מהשבר ולפרוח- יש לנו את הידע, וממנו את המחוייבות למקצועיות, את הצניעות, ואת הנחישות להלחם על היסודות לשיקום ריפוי וצמיחה, ולחזק אותם לפני שיהיה מאוחר מדי. אפשר אחרת

קמנו נוכח השבר, ואנחנו כאן: מאבק האקדמיה, החלוקים הלבנים, אין בריאות נפש בלי דמוקרטיה, מחאת החינוך, היום שאחרי, הבית המשותף, עו"סות דמוקרטיה, מחאת ההייטק, אזרחים ואזרחיות שאכפת להם. אנחנו כאן! ונאבק להנהגה עם ישרה שתעמיד עצמה לבחירות ותזכה באמון העם.

קמנו כי אנחנו במלחמה החשובה על הזהות שלנו כא.נשים חופשיים, מחוייבים למדינה, לעם- לכל העם, אנחנו כאן כי במלחמה הזאת אנחנו חייבים לנצח.

בחירות עכשיו!

הילה פרלמן פניאל | הפדרציה היהודית בבוסטון

שלום לכולם,

שמי הילה פרלמן פניאל, אני מנהלת את שותפות חיפה בוסטון, ואני עומדת כאן כנציגת הפדרציה היהודית של בוסטון, הCJP, אשר פועלת כבר מעל 35 שנים בשותפות עם הקהילות והארגונים בחיפה ובבוסטון. כבר 257 ימים בהם כל יום היגון, הצער והטראומה מצטברים. זה בלתי נתפס ש 120 חטופים- בני עמנו, דם מדמנו- עדיין בעזה. נראה שהכל כבר נאמר, נאמרו כל המילים החשובות, המניעות לפעולה, החוצבות כאב בלבבות- אך הם עדיין לא איתנו. ובתוך כל הכאוס, אי הודאות, התסכול והכאב הבלתי נסבל, חשוב לנו שתדעו שאתם לא לבד. ביום שבת השבעה באוקטובר, כבר ב12 בצהריים (6 בבוקר זמן בוסטון) החלו הטלפונים המודאגים מחברי הקהילה ועובדי הפדרציה ועד היום הם לא פוסקים.

מאז ועד היום – ולמרות האנטישמיות הגואה והמסוכנת בעולם ובבוסטון- הפדרציה היהודית של בוסטון עומדת לצד ישראל וחיפה, ותומכת בחברה הישראלית וחיפה, במשפחות הנרצחים והנפגעים, בחיילים ובמילואימניקים, ביישובי הצפון והדרום שנפגעו, וכמובן, במשפחות החטופים. בכל ביקור בארץ של נציגים מהקהילה הם מבקרים בכיכר החטופים ומשוחחים עם בני המשפחות. הם תולים בבוסטון את תמונות החטופים בבתיהם ובמשרדיהם, תורמים משאבים לטובת פעילויות מטה משפחות החטופים, ביניהם הטסת 30 ילדים מקרב בני המשפחות למחנה קיץ במסצ'וסטס, מתפללים בבתי הכנסת לשלומם ולהחזרתם במהרה ולשלום חיילינו, מארגנים עצרות תמיכה, כותבים מכתבים לחברי הקונגרס, ולא מפסיקים לרגע לחשוב עליהם. חשוב שתזכרו, הקהילה היהודית בבוסטון עומדות יחד עם ולצד משפחות החטופים. אנו מתפללים בכל יום להצלחתם ולשובם של כל החטופים למשפחותיהם במהרה. וגם אחרי שיחזרו אלינו כולם, המסע שלנו לא יסתיים. תהליך השיקום יחל, של החטופים שחזרו ויחזרו בחיים ובני משפחותיהם, של משפחות החטופים שאינם בחיים. לשיקום יש מימד אישי ומשפחתי, אך גם חברתי, לאומי ואפילו בינלאומי, והפדרציה היהודית של בוסטון- יחד עם הקהילות היהודיות בעולם- איתכם ואיתנו בתהליך זה. וכדי להתמלא בקצת תקווה, הביטו סביבכם. אתם, שמגיעים בכל שבוע לתמוך במשפחות החטופים, יחד עם המתנדבים, והעולם היהודי כולו- שמארגנים ומתארגנים, שכואבים ודואגים, שתומכים ומחבקים, שמתאחדים מכל קצוות הקשת, ולא נחים לרגע עד שכולם יחזרו אלינו במהרה.

ואנו מבטיחים להמשיך לעשות כל שביכולתנו כדי להיאבק למען ישראל ולהעלות למודעות בבוסטון את המאבק להחזרתם של החטופים. ומבקשים- שנשכיל לשמור על האחדות בין כל חלקי החברה הישראלית והעם היהודי כולו. שנמשיך לשמור על הנס שנקרא מדינת ישראל ועל ייחודיות החברה הישראלית המאופיינת בריבוי דעות, ערבות הדדית, תושייה וחוסן מעוררי הערכה.

וכדי שנוכל לעשות זאת, אנו זקוקים לכך שכל החטופים יחזרו אלינו, עכשיו.

תודה

הבימה תל אביב

20 יוני 2024

יפעת גדות | רופאת נשים בי"ח קפלן

מפגינים יקרים. כמה טוב לראות את כולכם פה נלחמים למען מדינת ישראל - ארצנו האהובה. אתם נותנים לי מעט אור ותקווה. תודה. שמי יפעת גדות. אני אמא ל3 ילדים. הבכור שלי חייל קומנדו בסדיר אשר נלחם בעזה באינטנסיביות מתחילת המלחמה, מה 7 באוקטובר 2023, מזה כ 8.5 חודשים. הבן השני שלי מיועד להתגייס לצנחנים בעוד כחודשיים וילדתי הקטנה סיימה כיתה ח'. במקצועי אני רופאת נשים, עובדת בביהח קפלן ברחובות ועוסקת בעיקר בהריונות ולידות, עוזרת להביא חיים לעולם.

בכובעי האמהי אני נמצאת בחרדה נוראית על בני הלוחם, על אחיו שמצטרף אליו בעוד כחודשיים ועל כל יילדי מכיוון שאני לא בטוחה שאני יכולה להבטיח להם שיהיה פה עתיד טוב במדינה. בכובעי כרופאה אני לא יכולה לשאת את הרס השיויון והליברליות אשר ממשלת הזדון מביאה עלינו, המשפיע גם על עולם הרפואה, על התקציבים הדלים והקיצוצים בתקציבי הבריאות (כמו גם בכל מגזר ציבורי אחר במדינה שהממשלה הנוכחית דואגת להחרוב), את האלימות הבלתי נתפסת ובלתי מתקבלת על הדעת של המשטרה כלפי הרופאים שהם ד"א הרופאים הכי ערכיים, אלטרואיסטים והכי אמיצים המטפלים בפצועים בהפגנות (אשר נפצעים מאלימות משטרתית מזעזעת ומסוכנת), כולל מעצרו של דר אודי בהרב, על לא עוול בכפו, בעת שטיפל בפצוע, כאשר במהלך המעצר היה כפות בידיו וברגליו כאחרון הפושעים, במשך מעצר שארך כ48 שעות מייגעות ומבזות ופציעתה החמורה ללא אזהרה של דר טל וייסבאך עי מכתזית בהפגנה כאשר היתה מזוהה כרופאה. הביזיון דרך אגב שייך למשטרת ישראל האלימה. לאור כל האמור עד כה, אנחנו הרופאים מצפים מההסתדרות ומהר"י שיכריזו על שביתה ארוכה ומשמעותית על מנת להציל את מערכת הבריאות ואת הדמוקרטיה במדינה.

אני כמו רבים בארץ בחרדה גדולה וייאוש עצום לאור המלחמה הממושכת שנראית אינסופית, כולל החיילים הרבים ההרוגים והפצועים, מלחמה שנראה שהיא ללא מטרות והישגים ברורים שכן 120 החטופים שלנו לא חזרו הביתה, חמאס לא הובס וישראלים רבים מדרום ומצפון עדיין מפונים מבתיהם. אני חושבת שאני מייצגת הרבה אמהות ואבות של חיילים קרביים שנלחמים בעזה כעת. אני חלק מקבוצת "הורי לוחמים זועקים די" - הורים לחיילים לוחמים שנלחמים בעזה ב-8.5 החודשים האחרונים. כיום אנחנו מונים כ-700 איש בקבוצה. אנחנו זועקים די די. אנחנו דורשים הפסקת לחימה עכשיו! הסכם חטופים עכשיו! הסכם מדיני עם ארהב וערב הסעודית וחלופה שלטונית לחמאס ברצועה עכשיו!

אנחנו האמהות והאבות לא יכולים לשאת זאת יותר. הילדים שלנו, החיילים, מותשים נפשית ופיזית וחסרי מוטיבציה. הם נלחמים ברציפות מאז פרוץ המלחמה באינטנסיביות, ללא הפסקה. הם חשופים לסיכון יומיומי לחייהם בשל השחיקה הרבה והשהות הממושכת בעזה. הם כבר לא אותם אנשים שהיו כשהתחילה המלחמה. הם ראו מראות שאף אדם לא צריך לראות ואיבדו חברים רבים ורבים מדי נפצעו ועדיין בחלקם מטופלים בבתי החולים. כמה זמן הציבור מצפה מחייל להילחם לאורך זמן? מדוע לא מחליפים אותם? אם אין מספיק חיילים כפי שאנחנו שומעים מהתקשורת אז צהל צריך לעשות חישוב מחדש. אנחנו בתחושה שהממשלה מפקירה את בנינו ובנותינו הלוחמים ולא נמשיך לשבת מנגד ולתת לזה לקרות. לא ניתן. ילדינו לא יהיו קורבנות לגחמות הממשלה. חיי בנינו ובנותינו לא יהיה הפקר.

ב-7 באוקטובר היה ברור לכולם שמדובר במלחמת אין ברירה ושזו המלחמה הכי צודקת וקיומית למדינת ישראל שכן ישראל הותקפה על ידי ארגון הטרור חמאס האכזרי והשטני. חמאס טבח, אנס, התעלל וחטף רבים - אזרחים וחיילים ישראלים. אנחנו ההורים תמכנו בילדינו הלוחמים ועודדנו את רוחם, שלחנו אותם אל הקרב בלי לדעת אם נראה אותם שוב, כי ידענו שהדבר הכרחי זה תפקידם, וגם הם ידעו זאת. ממשלת ישראל כעת היא הממשלה הרודנית, המושחתת והקיצונית ביותר שהייתה

אי פעם בהיסטוריה של מדינת ישראל. הממשלה לא פועלת ולא מקבלת החלטות שהן לטובת אזרחי ישראל, לטובת החטופים, החיילים ומאות אלפי הישראלים שנאלצו לפנות את בתיהם בדרום ובצפון בשל המלחמה.

הממשלה מונעת על בסיס יומיומי הגעה להסדר מדיני ועסקה שתחזיר את החטופים שלנו שעדיין בחיים ואת החטופים ההרוגים הביתה, ממניעים פוליטיים. החזרת החטופים היא הדבר החשוב ביותר וקריטי שיעשה עכשיו כי חטופינו נמקים במרתפי החמאס חמנם אזל. אלוף במיל ניצן אלון אמר כי אם היה כל ראש ממשלה אחר שאיננו ביבי נתניהו כל החטופים כבר היו בבית לפני חודשים רבים. דובר צה"ל תת אלוף הגרי אומר כי האימרה "מיטוט חמאס" היא זריית חול בעיניי הציבור. אנחנו אוהבים ומעריכים את צהל. אבל הממשלה היא זו המחליטה כיצד, מתי והיכן יפעל הצבא. הצבא הוא כיום כלי בידיה של ממשלה רודנית, מושחתת ודתית קיצונית שרוב עם ישראל אינו תומך בה. הצבא כעת משרת את רצונות הממשלה ולא את רצון העם. הבן שלי לא התגייס לצבא כדי להיות חייל בצבא ההגנה לממשלה. הוא התגייס על מנת להגן על אזרחי ישראל, להיות חייל בצבא ההגנה לישראל.

אפילו החיילים, הילדים שלנו, יודעים שהכל לשווא. חלקם המשמעותי של החיילים חש כי חלק גדול מהפעילות שלהם בעזה היא חסרת טעם. הם מרגישים שהכל לחינם. גם הם מבינים, לפחות רבים מהם, כי החטופים החיים אינם חזרים כתוצאה מהפעולה הצבאית, חמאס אינו מובס וכי אין הישגים משמעותיים. בדרך- רבים מחבריהם מתים או נפצעים קשה. העברת חוק ההשתמטות הוא הקש ששבר את גב הגמל. בזמן שחיילינו הגיבורים נהרגים ונפצעים, חיי משפחות שבניהם נהרגו משתנות לעד, הממשלה מעבירה חוק בוגדני שבוגד בצבא, בחיילים ובעם. הממשלה נועצת לצבא ולעם סכין בגב ומעבירה חוק השתמטות של מגזר שלם צעיר ובריא (כ-15% מאוכלוסית) שיכול וצריך לתת את חלקו.

שיוויון בנטל? לא. אין שיוויון בנטל.

צילום: בני משי

איך יכול להיות שהממשלה מצד אחד שולחת את בנינו למות ולהפצע ומצד שני נותנת פטור למגזר שלם? האם דמם שווה יותר מדמם של ילדינו? הממשלה הבוגדנית מעודדת סרבנות והשתמטות, כל זאת בשעתה הקשה ביותר של מדינת ישראל. החיוך הזחוח של מר נתניהו כאשר העביר את חוק הגיוס המפלה - לעולם לא יישכח. אזרחי ישראל יזכרו לנצח את בוגדנותם של 63 חברי הכנסת מהקואליציה. לא נסכים ולא ניתן! בנוסף אנחנו ההורים לא יכולים לשלוח את ילדינו הלוחמים לקרב כאשר אנחנו לא סומכים על מי שמחליט את ההחלטות הקריטיות שעלולות להשפיע על גורל ילדינו הלוחמים. אנחנו יודעים שמדינת ישראל, לוחמיה, חטופיה ואזרחיה אינם בראש מעייני הממשלה ולכן לא מסוגלים לשלוח כך את ילדינו להסתכן לשווא. בסופו של דבר הכל נובע מממשלה מושחתת וקיצונית שלא מוכנה להגיד את המילים "סיום המלחמה" רק מכיוון שזה יעלה לממשלה בכך שהיא תתפרק. הדבר היחידי שחשוב לממשלה הוא הכיס והכסא שלהם. אין להם שום חמלה, הם אדישים ואטומים והם מעונינים שהמלחמה תמשך לנצח. כדי שהסבל שלנו יסתיים ככל הנראה אנו זקוקים לממשלה חדשה. אנחנו צריכים בחירות עכשיו!!!! לא בספטמבר. עכשיו! באחריות כל אזרח, כל מפקד וכל חייל לקום בכל בוקר ולוודא שהוא נלחם למען עם ישראל ולא למען ממשלת ישראל.

אנחנו מצפים, יותר מכך, אנו דורשים מכם - שר הביטחון יואב גלנט, ראש השבכ רונן בר, ראש המוסד דדי ברנע והרמטכ"ל הרצי הלוי - שתצילו אותנו מפני הרוע - מפני ממשלת ישראל. עשו כל שביכולתכם כדי שחיילינו, בנינו ובנותינו, לא יוקרבו לשווא. אנחנו מתחננים ודורשים: הגידו לא למר נתניהו על המשך המלחמה בעזה ולבנון. אימרו לו שהוא חייב לפרוש עכשיו. אנא עזרו לישראל לחזור לדרך הנכונה, עזרו לנו להגיע לסיום המלחמה, החזירו את החטופים החיים והמתים הביתה במהרה, החזירו את המפונים לבתיהם, גירמו לכך שיהיה בקרוב הסכם מדיני עם ארהב, ערב הסעודית ומדינות ערב שוחרות השלום וחלופה שלטונית לחמאס ברצועת בעזה. בבקשה אל תסכנו את ילדינו הלוחמים לחינם. עזרו לנו להפוך את ישראל בחזרה למה שהיתה פעם - ארץ ישראל היפה, המשגגת והבטוחה. עזרו לנו להחזיר את השפיות ואת השלום למדינת ישראל.

תודה רבה.

קיסריה

אלוף במיל' פרופ' יצחק בן ישראל | אוניברסיטת תל-אביב

ערב טוב כפר סבא!

מדינת ישראל נולדה במלחמה, לפני שבעים ושש שנים, והיא נתונה במצב כזה או אחר של מלחמה עד עצם היום הזה. היעד הביטחוני העליון היה, ונשאר - לגרום לכך שהאוקיאנוס הערבי/מוסלמי סביבנו ישלים עם קיומנו כמדינה. אבות המדינה הבינו שלעולם לא נוכל לסגור את הפער הכמותי. "ואם איננו יכולים לעלות עליהם בכמות", אמר בן-גוריון, "עלינו לעלות עליהם באיכות". ומהי איכות? בן גוריון מנה שני גורמים: איכות הגורם האנושי, ואיכות המדע והטכנולוגיה. יש לנו יתרון, חשבו אבות האומה, בתרבות יהודית, המכבדת למדנות, מאפשרת הטלת ספק וחותרת לפירוש חדש ויצירתי של המציאות. זה מה ששמר עלינו בגולה, זה מה שהפך את היהודים בכלל ואת ישראל במיוחד למוקד עולמי של מדע, טכנולוגיה וחדשנות.

זה המקום להזכיר, את הסטייה מהזרם המרכזי ביהדות, הנקראת "חרדיות", שמטרתה לעצור את הקידמה, ולהחליף את מצוות ה"ישן בפני חדש תוציאו", בכלל חדש, האמור להוציא את החדש מפני הישן. אין זה מקרה שהחרדים קוראים לביטול לימודי הליבה, או כמו שאמר מנהיגם בכנסת, השר גולדקנופף, "לא דיברו על לימודי ליבה בהר סיני", וטען שעוד לא הוכח שלימודי אנגלית ומתמטיקה עזרים. עוד לא הוכח??? מי שמחפש הוכחה, יכול למצוא אותה גם במלחמה הנוכחית, למשל, בתוצאות הפנומנוליות של יירוט הטיילים והכ"טבמים שנורו מאיראן לפני כחודשיים. רובם ככולם לא הגיעו לגבולנו בזכות פעולת חיל האוויר. זוכרים את טענת ראש הממשלה עצמו, ש"מדינת ישראל יכולה להסתדר בלי כמה טייסות"? כל אלו נתונים כיום בסיכון קיומי. לא מצד אויבינו החיצוניים אלא כתוצאה ממדיניות של ממשלת החידלון הנוכחית.

"מדינת ישראל יכולה להסתדר בלי כמה טייסות, אבל לא בלי ממשלה", נאמר חודשים ספורים לפני פרוץ המלחמה. נכון, אי אפשר להסתדר בלי ממשלה, אבל אפשר בהחלט להסתדר בלי הממשלה הזאת. נהפוך הוא: אוזלת היד והרשלנות הפושעת, שגילתה הממשלה לפני השבעה באוקטובר, ובעיקר הפארסה של הטיפול במה שנוצר אחרי המתקפה הרצחנית, החטופים, העקורים, היחסים עם ארה"ב ושאר העולם, הפיצוי הכספי לנפגעים, הטיפול ביוקר המחיה, ומעל הכל – השבת הביטחון לאזרחי ישראל, מדגימים שהממשלה הנוכחית צריכה ללכת הביתה, ויפה שעה אחת קודם. מי היה מאמין שבמלחמה כל כך צודקת נגיע לאיום בעצירת חימושים ע"י נשיא ארה"ב? ואיך אפשר בכלל להבין את זה, ששחרור החטופים הוכנס לרשימת יעדי המלחמה רק מספר חודשים אחרי החטיפה?

ועוד לא דיברנו על איומים מהותיים יותר העומדים בפתח, כמו הגרעין האיראני, כולו תוצאה של ניתוק מוחלט מהמציאות של אבי תוכנית הגרעין האיראנית – בנימין נתניהו, שעשה כל שגיאה אפשרית ודחף את האיראנים לכיוון הגרעיני. הממשלה איבדה את אימון הציבור, והיא חייבת להעמיד את עצמה לבחירות עכשיו. עכשיו ולא מחר. עכשיו נלחמים זה לא הזמן לבחירות טוענת הממשלה. אבל זה כן הזמן לפטור את המשתמטים החרדים משירות בצבא, ולחלק ג'ובים לרבנים. את זה תמיד עושים במלחמה, הלא כן? אני חוזר ואומר: בחירות עכשיו לא יפריעו ללחימה. להיפך, הם יאפשרו להגדיר מטרות ראליות ולהכריע את האויב,

ומילה על אפשרות ההכרעה. אנו יכולים בקלות להכריע את שרידי החמאס, אבל לא עם ממשלה כזו, שחלק גדול משריה לא שירת בצבא, עם תפיסת עולם משיחיסטית, עם ניתוק מהמציאות, ועם התעקשות על מושגים שאינם ידועים בספרות כמו "ניצחון מוחלט". החלפה מהירה של הממשלה, היא תנאי הכרחי להכרעת האויב. זה יקרה מהר, עם כל ממשלה שבה לא תהיה זכות ווטו למשיחיסטים, לעבריינים ולשאר המנותקים מהמציאות. אין תקדים למשטרים דמוקרטיים, שבהם ממשלה שאיבדה את אימון הציבור, נאחזת בקרנות המזבח, ללא קצת כבוד עצמי וללא בושה, ומסרבת להעמיד את עצמה למבחן של הבעת אמון מחדש ע"י העם. יש פה זלזול עמוק במהות הדמוקרטיה, והמשכה של המהפכה המשפטית שניסתה להחליש את שילטון החוק. המוני העם שיצאו לרחובות, עוד לפני השבעה באוקטובר, הכשילו את מאמצי הממשלה לחסל את התשתית הדמוקרטית בישראל. מתוך למעלה ממאתיים וחמישים חוקים, שהונחו על שולחן הכנסת, הועברו רק שניים, וגם אלו נפסלו על ידי בג"צ. כמי שהיה פעם חבר כנסת, בעידן אחר, אני יכול לומר לכם בוודאות: להמונים ברחובות יש השפעה גדולה על חברי הכנסת. גדולה בהרבה ממה שהם רוצים שנחשוב. ואם במהפכה המשפטית אנו עוסקים, זה המקום להזכיר שרק לאחרונה הציע השר גולדקנופף, לשקול את הארכת הכהונה של הממשלה, גם מעבר למועד הנקוב בחוק! יש פה חבלה מכוונת בעצם המהות הדמוקרטית, ואני סבור כי בבוא היום, יצטרכו האחראים לכך, לעמוד לדין על פעולות שנועדו להחליש את הדמוקרטיה. חלקם יצטרכו ללכת לכלא. אין זו פליטת פה, או אמירה חסרת מחשבה. אני מדבר על אלו שסיכנו את הדמוקרטיה ועל אלו שגילו רשלנות פושעת לפני, וכולל, בשבעה באוקטובר. צאו לרחובות: ביחד ננצח את המנהיגות העלובה שמאיימת על הרס מפעל הדורות של העם היהודי.

רוני מועלם | אביה של נעמה מועלם ז"ל שנרצחה בשבת השחורה

חיפה, שלום רב

אני אביה של נעמה מועלם, בתי, שכינתי לעתים קרובות "נעמונת אמא", זאת בשל אהבתי העזה אליה, מאז נולדה, בהיותה ילדה, נערה, עלמה ואישה. נעמה אהבה את החיים והחיים אהבו אותה, עד לאותה שבת שחורה, בה נרצחה עם עוד 408 איש ואישה, שבאו למסיבת הנובה על מנת ליהנות ממזיקה קצבית החודרת לנשמה, אשר התחלפה באחת בקולות מלחמה, שלוו בצרחות אימה ופחד בין בשל ירי מתווך קצר, בין בשל דקירות וחיתוך אברים, אם בשל שריפת אנשים בעודם חיים, ואם בשל מעשי התעללות ואונס אכזרים, מעשים שנודעו רק בשואה.

אך לא בזאת אדבר הערב, אלא אדבר על אירוע שהתרחש ערב יום הזיכרון, בעקבותיו עלתה בי השאלה: של מי אתה ראש הממשלה. האירוע המדובר עוסק במכתב שנחתם על ידי ראש הממשלה שמוען למשפחות השכולות, אך מכתב זה לא נשלח ממשד ראש הממשלה, אלא הוחדר בעורמה לתוך מעטפה של הביטוח הלאומי, זאת בשל חששו של ראש הממשלה שמרבית המשפחות יסרבו לקבל המכתב, ממי שלא היה נכון להיפגש איתן במשך שמונה חודשים מאז השבת שחורה. תוכנו של המכתב לא היה יותר ממכבסת מילים, שם דובר על 150 שנות טרור, לא מילה ספציפית על נרצחי השבת השחורה, ואף לא מילה על אחריות הממשלה והעומד בראש. עוד נכתב שם על "ניצחון מוחלט", צמד מילים שאין בינן ליום השחור שעברנו בארצנו ולא כלום ורק איש מנותק וחסר לב יכול לדבר על ניצחון מוחלט לאחר שואה. באותו רגע הבנתי שהאיש השחצן, היהיר, המתעתע, זה שניסה להציג את עצמו משך שנים כמר בטחון, אינו אלא מוג לב, פחדן ותחמן, שאין בו העז לשלוח מכתב ממשרדו, ולהתייצב מולנו משפחות השכול, אז שאלתי, "של מי אתה ראש ממשלה??"

מיד עלו אין ספור תשובות ואת חלקן אמנה:

אתה לא ראש הממשלה של בתי נעמה מועלם, עורכת דין בראשית דרכה שנרצחה בשבת בשחורה. אתה גם לא ראש הממשלה של גילי אדר, עלמה בת 24 שהסתתרה בבר קטן ונרצחה בירי מתווך קצר, ומאותו יום, אימה מקדישה כל רגע מחייה להנצחתה, אתה לא ראש הממשלה של בר שכטר, הדי ג'יי, שפתח את מסיבת הנובה ותוצאת הירצחו, אלמנה, יתומים והורים שכולים. אתה לא ראש הממשלה של עוד 1,200 נרצחי השבת השחורה, שתזכרו ותירשם בדברי ימי מדינת ישראל כיום שואה שהתחרש במשמרתך, מר כישלון. אתה לא ראש הממשלה של מאות פצועים, בגוף ובנפש, שהופקרו ע"י ממשלת הכישלון והרודן העומד בראשה. אתה לא ראש הממשלה של אלה שנחטפו מבתיהם, וממסיבה בה בילו, ואף לא של חיילים וחיילות שהופקרו ונחטפו מבסיסם. אתה לא ראש ממשלה של תצפיתניות, שרובן נרצחו וחלקן נחטפו ועד היום גורלן לא ידוע. אתה לא ראש הממשלה של תושבי שדרות, אופקים, עין השלושה, בארי, יכני, כיסופים, נחל עוז, כפר עזה, מגן, ניר עם וכל יתר יושבי העוטף, שמופקרים מזה 20 שנה ובשבת השחורה היו נצורים בבתיהם, רבים מהם נרצחו, אם בירי, אם בשריפה חלקם נאנסו טרם הירצחם או חטיפתם, והשורדים מהם, פליטים בארצם. אתה לא ראש ממשלה של משפחות השכול, שעד ליום זה לא התייצבת בפניהן, בשל היותך מוג לב, שאינו יכול לעמוד מולן ולהסביר מה עשית משך 15 שנות שלטוןך על מנת למנוע יום שואה בארצנו.

אתה לא ראש ממשלת החטופים ובני משפחותיהם. שאם לא די בכך שאתה לא נכון להיפגש אתן, בעת הזו שוטרי בן גביר מפליאים בהם מכותיהם, ואתה ממלא פיך מים. אתה לא ראש הממשלה של חיילי ומפקדי צה"ל שערכי היסוד עליהם התחנכו מקום המדינה, דוגמא אישית ונטילת אחריות. אתה לא ראש הממשלה של תושבי הצפון – קריית שמונה מטולה, ראש הנקרה, מנרה, כפר יובל, שלומי, אביבים, דפנה, דן, זרעית, שתולה, ויתר הישובים שרכושם ובתיהם מופגזים מידי יום, מחוז ארצם נשרף ואין מושיע, ואלה כמו אחיהם, תושבי עוטף עזה, פליטים בארצם.

לא מכבר הלך לעולמו דוד לוי שכהן כחבר כנסת משך 36 שנים ושימש בין היתר שר הבינוי והשיכון, שר חוץ. אחד משומרי ראש כתב לאחר מותו בין היתר כך, ואני מצטט: "לנתניהו הצעיר היו שני אויבים והוא ביצע לשניהם חיסול ממוקד. הראשון היה יצחק רבין והשני דוד לוי את שניהם הוא חיסל באמצעות הסתה". אז אני אומר לך שגם לא היית ראש הממשלה של דוד לוי, שומר ראשו וכל מי שראו בדוד לוי מנהיג, גם אם אלה בחרו בך. ואומר לך, שכבר לפני 25 שנים לא היית ראוי להיות מנהיג, ולבטח ראש ממשלה, כאשר זרעת את זרעי הפילוג והשנאה, עת לחשת על אחזנו של רב מקובל, בכוונת מכוון, שדברייך ישמעו ברבים: הם שכחו מה זה להיות יהודים. ומכאן הגלישה ל"בוגדים" ויתר השמצות שיצאו ממכונת הרעל שיצרת, ונועדה לפילוג העם, החדרת שנאה ושיסוי איש ברעהו לא ידעה מעצור.

עלו בי גם תשובות של מי אתה כן ראש ממשלה:

של בנך שנמצא בסויטה מפוארת בקומה 26 במיאמי, של אשתך, שסברה כי על החטופים שהוחזרו ממנהרות החמאס להודות לכבוד הרודן ולכבודה, של שרי ממשלתך ו - 63 חברי כנסת שבתאריך 10.6.2024 העבירו בקריאה ראשונה את חוק הפטור מגיוס, החוק המפלה בין דם לדם. של מקבלי הג'ובים שביום הפקודה נותרו בהלם. לא מכבר הלנת על כך שאינם מסוגלים לחבר שני משפטים באנגלית. של אמסלם ומירי רגב, משמני ומפעילי מכונת הרעל, שהפכו יחד אתך את משרדיהם ללשכות תעסוקה למקורבים. אתה בעיני איש ריב ומדון, איש שדרכו, כמו דרך כל רודן, להשריש ולהאדיר שנאה, פילוג. איש יהיר, שחצן, שדיבורו דיבור שקר ומעשיו לא נועדו לטובת ולביטחון עמו, אלא להאריך שלטונו גם במחיר חורבן הבית. אני עומד פה עבור בתי, עבור 1,600 נרצחים וחללים, עבור הפליטים בארצם, עבור החטופים ומשפחותיהם, עבור רוב העם שרוצה לראות את אותך, האחראי העיקרי לשבת השחורה, משחרר את עם ישראל ממשלת הזדון והחמאס וממך מר כישלון.

ליהיא לפיד | סופרת ונשיאת עמותת שק"ל

לפני הכל - תודה. תודה לכם, חיפאים, שאתם לא מוותרים. שאתם לא שותקים. שאתם יוצאים, שאתם צועקים - שאתם עושים את הדבר הנכון - אתם לא מוותרים!! 260 ימים עברו מאז השבת השחורה בתולדות המדינה. שבת שהשאירה אחריה שובלים של דם, של אימה, של סיוט. 260 ימים שאנחנו באימה ממה שהיה, ממה שקורה - ולא פחות - ממה שיהיה. 260 ימים מאותו בוקר שבו תצפיתניות שלא הקשיבו להן, נחטפו באלימות על ידי מחבלים מבסיס צבאי, ואף אחד לא החזיר אותן עד היום. הן נחטפו בחיים. תזכרו את זה.

קצת לפני השבת השחורה סיימנו לבנות שלד של בית לחיים בכפר עזה. בעקבות יחמה של שלוש אימהות לביאות, שסחפו אותנו, את עמותת שקל שאני גאה להיות בה, התחלנו להקים בית לחיים לבוגרים עם מוגבלויות בכפר עזה. נסענו לשם לפני כמה זמן לראות ולחשוב יחד מה עושים. כי אין בית. ואף אחד לא יודע איזה חיים יהיו שם. איילת אפשטיין, שהייתה מהיחזמות, סיפרה לנו על השבת ההיא, ובסוף הסיור עמדנו כולנו, ללא מילים, רק עם דמעות בעיניים, בפתח החדר שבו נרצח הבן שלה נטע. חייל משוחרר שקפץ על רימון כדי להציל את חיי חברתו. הציל אותה ונהרג. קרן, חברתה סיפרה לנו על 30 שעות בממ"ד עם הבת שלה, עמית. צעירה עם אוטיזם. שלושים שעות שבהן היא החזיקה אותה חזק חזק, כשעמית נאבקה בה, רק רוצה לצאת מהממד החשוך, לא מבינה למה אמא לא משחררת אותה.

260 ימים עברו מאז האימה ואומרים לנו לא להפגין כי מלחמה. אבל אנחנו חייבים. כדי שיום אחד זה ייגמר. כי יום אחד צריך להפסיק לחיות כאן בפחד. כי יש לנו ממשלה שתחתיה אימהות לילדים אוטיסטים צריכות להשתיק אותם כי יש מחבלים מחוץ לבית. ויש לנו ממשלה שתחתיה הבנות שלנו, הצעירות, שהתגייסו לצבא או הלכו לרקוד, נאנסות עכשיו בעזה, אנחנו כבר יודעים את זה!! - והם מחפשים עסקה טובה יותר. כדי שלא תתפרק להם את הממשלה. איך אפשר לחשוב על זה בכלל!?

היום נעמה לוי בת 20. חיבקתי את אמא שלה לפני כמה זמן, כשנפגשנו. אנחנו מכירות קודם. חיבקתי אותה בזהירות. כי הרגשתי שאני צריכה להיזהר. היא, כמו עוד אמהות של חטופות שפגשתי, הן כמו עלה נידף. כמו נייר. חלשות כל כך בגופן, אבל חזקות כל כך ברוחן. רק במקרה אלו הבנות שלהן - זו יכלה הייתה להיות הבת של כל אחת ואחד מכם, נמצאות עכשיו אי שם, ועושים להם דברים שאנחנו לא רוצות לדמיין - וראש הממשלה עסוק בחישובים פוליטיים.

אז אל תגידו לנו להישאר בבית. ואל תפחידו אותנו - כי הכי מפחיד זה לחיות ככה! לחיות במדינה מוכת כאב. לגדל ילדים שרואים בטלוויזיה אימהות זועקות שיחזירו להן את הילדים שלהן, אבל בקבינט רבים אחד עם השני ילדים שרואים שרים שלא לוקחים אחריות על זה שילדים נשרפו במשמרת שלהם. שכל יום משודר עוד הותר לפרסום, שכולנו יודעים מה הוא אומר. עוד משפחה שמתרסקת לעולמים. עוד אמא ואבא שיתגעגעו עד יומם האחרון. אנחנו, המבוגרים, לא מצליחים לנשום, אז מה נגיד לילדים?

אנחנו חייבים הנהגה אחרת. אנחנו חייבים מישהו שרוצה, באמת רוצה, להחזיר את החטופות והחטופים הבייתה. מישהו שלא מחייך כשהוא יודע שנהרגו חיילים, רק כי הוא הצליח להעביר חוק שעושה נעים לבייס שלו. מגיע לנו לקום בבוקר למדינה שאנחנו גאים בה. שהילדים שלנו ירצו לחיות בה. אנחנו פה, אתם פה, כי אנחנו אוהבים את המדינה. ראינו איך כולם התגייסו, איך חצי

מהקהל פה עבד בחמ"לים שגייסו תרומות, והכינו אוכל, וטיפלו ודאגו- לחלק האחר- שהתייצב להגן על המולדת. אימהות פה שלא ישנו חודשים, וחלקן גם עכשיו, כי הילדה או הילד בעזה. ובחלקים אחרים במדינה אומרים "נמות ולא נתגייס". אם אנחנו חפצי חיים, אם אנחנו רוצים שאימהות בישראל לא יצטרכו לסתום את הפה של הילדה האוטיסטית שלהם שלא תצרח כי יש מחבלים מחוץ לבית, ואף אחד לא שולח עזרה במשך 30 שעות. אם אנחנו לא רוצים לפחד כל הזמן. אם אנחנו חפצי חיים אנחנו חייבים, חייבים, להציף את הרחובות ולהחליף ממשלה.

כן, אני רעייתו של יאיר. ואני לא רוצה לעשות פה פוליטיקה מפלגתית, ובאמת שלא מעניין אותי מי יחליף את הממשלה הזו- אני רק רוצה שינהיג אותי מישהו שרוצה, שבאמת רוצה- להחזיר אותם הבייתה. שבאמת רוצה שנחיה פה בלי פחד. אבל זה כן כן פוליטי. רק הפוליטי יקבע איך יראו החיים פה. חייבים להחליף את מי שהביא אותנו למצב הזה- ומשאיר אותנו במצב הזה. את מי שמשאיר את החטופים בידי חמאס בגלל אינטרסים פוליטיים. זה גדול מהכל. וגדול מכולנו. וכרגע יש רק שני דברים חשובים שאסור לנו להסיר מהם את העיניים: להחזיר את החטופים והחטופות- ולהחליף את ההנהגה הכושלת ביותר מאז קום המדינה. שממשיכה להוביל אותנו יום יום לתהום עמוקה יותר. לבידוד מדיני. ולא מציבה שום תוכנית ליום שאחרי. שום תוכנית. מדינת ישראל לא יכולה להמשיך ככה.

אני רוצה להגיד לכל אחת ואחד מכם, אתם, שיוצאים כל שבוע להפגין, לפעמים יותר מפעם בשבוע- זה עוזר. זה עושה שינוי. זו הדרך. זה הדבר הכי חשוב עכשיו. לא לתת להם להשתיק אותנו. עסקה עכשיו. בחירות עכשיו. תודה לכם. אל תוותרו!!

צומת העוגן

שבוע טוב,

הפעם האחרונה שדיברתי פה, הייתה לפני שנה וחצי, יומיים אחרי שממשלת הבלהות הושבעה. הרבה לפני קפלן, אתם החיפאים והחיפאיות לא הייתם צריכים לחכות להפיכה המשטרית, ובטח לא למחדל ה 7/10. התעוררתם ויצאתם החוצה, כאן לחורב, לפני כולם, כי הבנתם בחושיכם החדים, מה הולך לקרות. אולי דווקא כי החיפאים (וחיפאי תמיד נשאר חיפאי, גם כשהוא עובר לת"א כמוני) הם אנשים שקטים, אנחנו מזהים סערה שמתקרבת לפני כולם... השבוע האשים אותנו חבר כנסת מהליכוד שכולנו, המפגינים, "זרוע של החמאס". אל תתבלבלו, למרות ההצגה הגרוטסקית של ההתנצלות סטייל "ארץ נהדרת" של ואטורי ש"שמע את עצמו והזדעזע", זאת לא הייתה טעות אלא מדיניות. ואטורי צריך להיבחר בפריימריז. הוא יודע מה הנתניהו רוצים לשמוע, הוא יודע מה מכונת הרעל מפמפמת, הוא יודע מה הבייס רוצה.

בשם האיזון הקדוש, ניסו מייד תומכי נתניהו לצייר מול ההסתה של ואטורי את נאומה החשוב של פרופ' שקמה ברסלר בהפגנה מול הכנסת. הם קפצו כמוצאי שלל רב על כך שאמרה שנתניהו חיך בזמן שקצין העיר הודיע למשפחות על נפילת בניהם. אבל שיקמה דיברה אמת! כולנו ראינו את התמונה של נתניהו מחייך מאחן לאחן באותו זמן שהוא – ורבים במליאת הכנסת – כבר ידעו על אסון הנמר"ה! נתניהו הרי יודע שהמליאה מצולמת בכל רגע נתון. ולמה חיך נתניהו? למה הוא לא יכל להתאפק וחיך? מכיוון שהצליח להעביר חוק שיאפשר השתמטות של רבבות משירות בצה"ל ומימון מלא שלהם ושל מוסדות הלימוד שלהם. זה פשוט לא יאמן! לא יכולה היתה להיות יריקה גדולה יותר בפרצוף של משפחות הנופלים, של מאות אלפי המגויסים מאשר החיוך הזוחח הזה!

הזרוע האמיתית של חמאס, הוא מי שמאז ומעולם היה שותף האינטרסים ומיטיבו. האיש ששיחרר את אחמד יאסין ואת סינוואר. האיש שהמציא את מזוודות המיליונים של הפרוטקשן לסינוואר. האיש שחייב את ניצחוננו הראשון בבחירות לחמאס. האיש שהבטיח בהבטחות ריקות "לפרק את החמאס" כשחזר לשלטון ב 2009, ומאז פינק וחזק אותו עד לפיצוץ הגדול ב 7/10. גם היום הוא ממשיך לסייע לחמאס. כשהוא יורק בפרצופו של נשיא ארה"ב, המשענת האסטרטגית של ישראל, כשהוא מסרב להכניס אף כוח שיחליף את החמאס בעזה, הוא ממשיך להיות בן הברית הקרוב ביותר של סינוואר. ישראל זקוקה לניקוי רעלים דחוף! כל יום שעובר עם ממשלת הזדון הוא צעד נוסף לעבר התהום. ממשלה שעסוקה בחוקי מינוי רבנים, במלחמה ביועמ"שית, בסיכול מינוי פרויקטור לצפון בגלל שהוא לא בא טוב לגברת! זה טרוף שמדינה שבמלחמה ובחולשה אדירה לא יכולה לעמוד בו. בעזה נמקים אחינו ואחיותינו. הפרסומים נוראים. כל יום הוא יום שבו גם מי ששרד נמצא בסכנה. נתניהו ושופריו טוענים שאסור לקיים בחירות בזמן מלחמה. זאת בדיחה גרועה. האיש עוסק כל היום בהישרדות ובטח לא בסיום המלחמה. כל אדם הגיוני חייב להגיע למסקנה שהמלחמה הופכת לעוד תרגיל הישרדות שלו. לכן, לכל אדם הגון – אם נשארו בסדום של קואליציית הבלהות 5 צדיקים – צריך לכוון לשני צעדים: עיסקה לשחרור חטופינו שהופקרו, והליכה לבחירות, לתת לעם להכריע. את כולם – עכשיו! בחירות – עכשיו!

ניצב בדימוס אמנון אלקלעי | לשעבר ראש אגף מבצעים של המשטרה

"זו לא צורה של מלחמה" בן גביר "נגד עסקה מופקרת" אומר על כל במה בן גביר - מיהו המופקר? מיהו המפקיר? מי הפקיר? יש לנו שר לביטחון לאומי שאומר שהוא לא עציץ. אומר שמעורב אומר שמוודא את מדיניות שלו נוסע אפילו באדומים לפיגוע ברמלה.

אז איפה היית בן גביר 7 לאוקטובר?

אני רוצה הערב להצביע באצבע חדה ברורה אלייך בן גביר! אצבע שהיא קצה של זעם. אצבע ברורה כלפי זה שהפקיר, מפקיר ומופקר. אצבע ששייכת ליד עיפה פצועה שאחזה דלת ממד מול רוצחים. אצבע ששייכת ליד נערה שגירדה את האדמה למצוא מסתור. אצבע ששייכת ליד שוטר שאחזה אקדח מעשן בגמר תחמושת. אצבע של יד חטופה פצועה זועקת לעזרה.

7 לאוקטובר בבוקר היה מחדל נורא.

7 לאוקטובר היה כשל זועה של צבא שב"כ.

7 לאוקטובר כשלון אסטרטגי נורא של ראש ממשלה בתקופה ארוכה.

אך ב- 7 אוקטובר היה גם מחדל נוסף. מתוך 30,000 שוטרים רק מאות בלבד תיגברו את הזירה. אלפי שוטרי מגב אלפי שוטרים מיומנים, רק חלק קטן מאד נשלח! תדמיינו כמה יכל להיות אחרת. כמה צער יכול להיחסך.

תשאלו היה ויש יכולת? יש וגם היה.

תשאלו השוטרים היו? היו וגם באו.

תשאלו שוטרים רצו? רצו גם ביקשו.

תשאלו באמת יכלו להגיע? יכלו גם יכלו. מפקדים ושוטרים שונים מספרים שזו הייתה הנחיה!! כל אחד נותר ביחידתו למעט מאות שנשלחו. ביקשו להגיע ואמרו להם לא!

בן גביר - זו הייתה המדיניות??? אילו היו הנחיות????

עברה שעה ועוד שעה ועוד שעה וכל הזוועה נמשכת אבל הנחיה נותרת!!!!?

אז איפה היית בן גביר ב 7 לאוקטובר? "שר לביטחון לאומי" רצית להיות!!!!

אז איפה היה בן גביר שר לביטחון לאומי ב 7 אוקטובר.

איפה היה משהו יודע איפה היה כל שעות האלו אז מי הפקיר - מי הפנה עורף.

הוא מסתתר אחרי גבורת השוטרים.

מסתתר אחרי דמעות הכאב מסתתר אחרי החלל העצום

מתחבא מאחורי מחדלים נוספים

גבורת שוטרים אמיתית. גבורת השוטרים והקרבתם כנה. גבורת שוטרים אכן הצילו רבים. שוטרים שוטרות קצינות קצינים מתנדבים ומתנדבות אזרחים אזרחיות חיילים וחיילות. אותם מעטים מול אלפי מרצחים

לסיפור יש שני צדדים – גבורה עילאית והפקרות חסרת מיומנות.

היד שלנו יודעת היטב להוקיר תודה הערכה, מחמאה ואהבה גם בשעה קשה וכואבת.

תודה לכל שוטרים וקצינים שהיו.
תודה גיבורי החיל, גיבורי האומה
תודה ליחידות שלחמו
תודה למשפחות שהקריבו
תודה לאלו שבאו ונותרו מעט,
תודה לאלו שרצו, שביקשו, שהיו נכונים בשעה קשה
תודה אתם נותנים תקוה בתוך אפלה כבדה.

אבל הכושלים עוד מושלים
הפקרה נמשכת
שוב אותו החידלון
שוב החלטות נוראיות
שוב אין מנהיגות ראויה,
שוב אין מיומנות ואין תוחלת
שוב מפנים עורף

הלב שלנו עם המופקרים
הלב בעזה עם החטופים
הלב עם הלוחמים
הלב עם משפחות שכולות
הלב עם משפחות החטופים
הלב עם העקורים
הלב עם הפצועים המתמודדים
הלב עם שוטרים הלב שלנו עם המופקרים !!!

הממשלה הזו חובה להחליף.
לשלוח מאיתנו את ממשלת הכישלון
להדיח ממשלה חסרת אחריות
לפטר את ממשלת הניתוק הפקרה והמופקרת

בשיר אלזיאדנה | קרוב משפחה של החטוף יוסף אלזיאדנה
סטודנט, פעיל חברתי ותושב באר שבע

שלום שמי בשיר אלזיאדנה אני תושב העיר באר שבע ויליד העיר רהט בשבעה לאוקטובר כמו אינספור משפחות מהדרום ומהצפון משפחתי ואני התעוררנו באישון לילה לסיוט שלדעתי ממשלה אחראית יכלה בהחלט למנוע, בשבת השחורה הזו איבדתי קרוב משפחה וארבעה קרובי משפחה נוספים נחטפו על ידי ארגון הטרור חמאס לעזה למזלנו שניים מהם שבו בעסקה הקודמת ולצערנו הרב שניים עדיין שם ביחד עם מאה ושמונה עשרה חטופים נוספים שנמצאים בשבי 260 ימים כבר. אני רוצה לפתוח את הדברים שלי לא בקריאה לממשלת ישראל אלא בקריאה לכם אזרחי ישראל: אתם חייבים לעשות הכל כדי לדאוג שהממשלה תגיע להסכם לשחרור החטופים. אנחנו רוצים אותם בבית, ועכשיו!

וכמו שאנחנו עושים הכל כדי לשנות את המציאות של יקירינו ושל משפחותינו, אנחנו חייבים לעשות הכל כדי לשנות את המציאות של כולנו, של כל מי שחי בארץ הזאת. תסתכלו על החטופים - ותראו את כולנו: כל האנשים שחיים כאן, משני העמים, מכל המוצאים ובכל הגילאים - לכולנו מגיעה תקווה. לכולנו מגיע לחיות בלי המלחמה והפחד, בלי השנאה והדאגה היומיומית. וכדי לשחרר את כולנו ממציאות של מלחמה בלתי פוסקת, חייבים להגיע להסכם לשחרור החטופים ולסיום המלחמה ולשאוף להסכם מדיני אמין. כישראלי וכבדואי שיש לו חיבור עמוק עם העם הפלסטיני, אני שומע את הקולות בשני הצדדים, אני מכיר את העמים בשני הצדדים ואת השאיפות שלהם ואני אומר לכם - זה אפשרי. גם במאבק הזה לא בחרנו. אבל הנהגות קיצוניות מובילות אותנו לתהום, ואסור לנו לעמוד מהצד ולתת לזה לקרות. אני רוצה לחיות במדינה שחיה בשלום עם שכניה! - לחתור לשלום. להכיר בעובדה שאף-אחד לא הולך לעזוב את הארץ הזו - לא הפלסטינים ולא הישראלים. להכיר בכך שלכולם מגיע לחיות בחירות ובעצמאות. לסיים את השליטה הישראלית בשטחים שמקשה על צה"ל ביטחונית ומאמללת את חיי הפלסטינים. להתעקש שלבחור במלחמה זו אף-פעם לא הבחירה הנכונה.

הם מציעים לנו בדיוק את מה שהציעו לפני ה7.10, ולפני שנתיים, ולפני עשור. והמשימה שלנו - כמו שמציעה המסורת המוסלמית והמסורת היהודית - היא פדיון שבויים. המשימה שלנו היא לשחרר את כל הילדים, ישראלים ופלסטינים, מעתיד של מלחמות. להבטיח צדק, חופש וביטחון לכולנו. להבטיח שהעוול יתוקן. להבטיח שאיש לעולם לא ימצא את עצמו במצב שלי, שבו אני צריך להילחם על חיי קרובי. מגיע לנו חיים. מגיע לנו אותם חיים. ורק הסכם יבטיח לנו את זה.

החזירו אותם הביתה עכשיו!

צילום: אלון קורנגרין

צילום: אביגיל מטלון

צילום: אביגיל מטלון

ערן עציון | דיפלומט בכיר לשעבר, כיהן כסגן ראש המועצה לביטחון לאומי

ערב טוב רחובותים,

שמונה וחצי חודשים של מלחמה, ואם זה חלילה ימשיך להיות תלוי בנתניהו, אנחנו נמשיך לספור את הימים, לספור את החטופים והחטופות, לספור את המתים, לספור את הפצועים בגוף ואת הפצועים בנפש. ונספור את כולם. אנחנו נמשיך נספור את כל אלה, ונתניהו ימשיך לא לספור אותנו, ולמשוך את מלחמת-השולל שהוא מנהל על גבינו, בדמינו ובכספנו. מלחמה ששודדת מאיתנו את ההווה ומשעבדת את העתיד. מלחמת שלום-המשטר.

נתניהו לא סופר אותנו, אלא רק את ימיו בשלטון, את 64 האצבעות שיש לו בכנסת, ו- את הדילים שהוא מתכנן. להעברת חוק השתמטות, להשלמת ההפיכה המשטרית, לחיסול סופי של התקשורת החופשית. השבוע פרסם עוד אדם שהיה מקורב לנתניהו מאמר הכאה על חטא. אייל מגד, שבעבר הליל אותנו, קרא לו "הצורר" ו"האיום הכי גדול על המדינה". אבל אין ולא תהיה מחילה למגד ולאנשים הרבים שבגללם הגענו עד הלום. לסייענים שבלעדיהם נתניהו היה כבר מזמן בכלא. אין ולא תהיה מחילה לשרי הממשלה, אין מחילה לחברי וחברות הכנסת של קואליציית הדמים. אין מחילה לעסקנים, לאלו שששו להיות המקפים המחברים בין הון לשלטון. ואין מחילה לשופרות ולמשת"פים של המשטר בערוץ 14, בישראל היום ובכל כלי התקשורת, חוץ מעיתון הארץ.

אנחנו, הישראלים הדמוקרטים-ליברלים, נלחמים נגד 3 כתות –

1. כת הכסף-כוח כבוד שניזונה מהביביזם ומזינה אותו.
2. הכת המשיחית-לאומנית שצמחה בשטחים והתנחלה – אמנם לא בלבבות - אבל בקריית הממשלה, במשרד האוצר ובמשרד הבטחון.
3. והכת החרדית שהקימה לעצמה, בכספנו ותחת חסותנו, אוטונומיה של השתמטות, בטלנות, בורות והתנשאות.

שלוש הכתות הללו מאיימות לשנות את אופיה של ישראל, ממדינת עולם ראשון, סטארט אפ ניישן, חברה ב-OECD, חברה דמוקרטית פתוחה, חברה לגיטימית ומבוקשת במשפחת העמים; ל-מדינה מצורעת, סוררת, נחשלת, פונדמנטליסטית, חברה הנסוגה לקודים של שבטיות פרימיטיבית אלימה, של "עין תחת עין", של "עם לבדד ישכון ובגויים לא יתחשב", עם "כלכלת בעזרת השם", עם "אחים יהודאים" שלא ניתן יהיה להבחין בהבדלים בינם לבין האחים המוסלמים.

כבר שנים שלא מעטים מיוצאי מערכות הבטחון הלאומי מתריעים שהאיום הפנימי הופך חמור יותר מן האיום החיצוני. "נדע להתמודד עם איראן", אמרנו. וגם עם חיזבאללה. ובוודאי שחמאס והג'יהאד האיסלמי הם איום שניתן להכיל. אבל ל-3 הכתות המכרסמות בנו מבפנים – לאלו אין למערכת הבטחון תשובה. ההפיכה המשטרית היתה תחילת התממשות של התחזיות השחורות שלנו. ה-7/10 היה המשך, ומלחמת השולל שמוביל נתניהו מאז מחמירה את המצב ומגדילה את הסיכונים. אויבינו מבחוץ זיהו ומזהים שעת-כושר, ואנחנו חייבים לשנות כיוון, ומיד, כדי להוציא את המדינה מהבור שצרו לה נתניהו ושותפיו, לייצב את החזיתות בעזה ובלבנון, ולמנוע מלחמה אזורית וקריסת מערכות.

הנה 3 הדברים שאסור שיקרו, ו-3 הדברים שאנחנו חייבים לגרום להם לקרות –

1. אסור לתת למשטר נתניהו לצאת למלחמת לבנון 3. אין לכם מנדט! הוכחתם שאינכם כשירים לניהול מלחמה. לא ניתן לכם לגרור אותנו לאסונות נוספים.
2. אסור לתת למשטר נתניהו להמשיך את מלחמת השולל בעזה. אין לכם מנדט!
3. אסור לתת למשטר נתניהו למוטט את הרשות הפלסטינית ולהבעיר את איו"ש. הרשות חייבת לעבור רפורמה עמוקה, במסגרת מתווה מדיני-בטחוני חדש, שהממשלה הבאה תיצור.

ואלו 3 הדברים שאנחנו חייבים לעשות, בכל הכוח -

1. חובה להפיל את הממשלה וללכת לבחירות מיד. עכשיו. לפני תום מושב הכנסת, והרבה לפני שנציין שנה ל-7/10.
2. חובה לעצור את המלחמה בעזה, ללכת לעסקת חטופים, ולהתחיל לבנות ביחד עם ארה"ב, מצרים, ירדן, האמירויות וסעודיה אלטרנטיבה שלטונית לחמאס בעזה.
3. חובה לבנות מחדש את הדמוקרטיה הישראלית, את המוסדות הלאומיים, את הערכים הלאומיים. לגבש תפיסת בטחון לאומי חדשה, וחזון כלל-ישראלי רלוונטי. הממשלה הבאה תידרש להכרעות הסטוריות בכל הזירות - בזירה המדינית, הבטחונית, החוקתית, החברתית והכלכלית. כל אחד וכל אחת שהגיעו לכאן להפגין בשנה וחצי האחרונות. ואלו שהגיעו לעשרות מוקדי ההפגנות האחרות, לכולנו יש חלק בהצלת הדמוקרטיה, ולכולנו יש חובה להמשיך ולפעול, למרות כל הקשיים. הם הרסו והחריבו, אבל אנחנו נשקם, נתקן, ונבנה מחדש טוב יותר. לא נוותר. תודה רבה.

הטרולים של המחאה - מדריך לזיהוי וניטרול

פרופ' דורון כהן | אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

- מלחמה היא שלום (אורוול 1984)
- עבדות היא חירות (אורוול 1984)
- בערות היא כוח (אורוול 1984)
- הדרה היא אחדות (הימין הישראלי)
- אפרטהייד זה ציונות (בנגב ובשטחים)

קיים נסיון של הימין הישראלי לנכס את המחאה לצרכיו. במונח "ימין" אני לא מתכוון כאן לאנשים עם תפיסה ניצית (זה לגיטימי, ולא נוגד שום עקרון דמוקרטי-ליברלי). כיצד נזהה את הטרולים של המחאה? כיצד ננטרל את הנזק שלהם? להלן תדריך קצר...

- (1) ראשית מדובר באנשים שמדגישים יתר-על-המידה שמטרת המחאה היא בחירות עכשיו. כדי לנטרל את הטענה הזו שאלו אותם מה דעתם על התסריט הבא: יש בחירות. מוקמת ממשלת בן גביר, או קואליציה מסוג בנט-לפיד ששרידותה תלויה בהתרת אנרכיה של מתנחלים בשטחים.
- (2) הטרול החלקלק יגיד שהוא מדבר על קואליציה מסוג אחר. שהוא מדבר על קואליצית אחדות ציונית. שאלו אותו אם "אחדות" זה שם נרדף להדרת ערבים, ואולי גם הדרת חרדים. אלו הן הקבוצות שלא נחשבות לציוניות. שאלו אותו אילו מפלגות אמורות להיות בקואליציה כזו.
- (3) הטרול המנוסה מדגיש יתר-על-המידה את הנושא של שיוויון בנטל. הנחת העבודה שלו היא שפנינו למלחמה. לכן צריך להגדיל את הרזרוואר של בשר תותחים. לכן החרדים זו מטרה נוחה. יש לזה יתרון נילוהו: לטרפד את הנכונות של הציבור הליברלי לקואליציה עם החרדים. זה די ברור שהחרדים יסכימו להצטרף אם יהיה לתומכי המחאה גוש חוסם...
- (4) שאלה עקרונית שמאפשרת זיהוי של טרול ימני -- מה הוא מעדיף: ממשלת מרכז+פשיסטים (עם תמיכה אופציונלית של חרדים) או ממשלת מרכז+ערבים (עם תמיכה אופציונלית של חרדים). אין אפשרות אחרת... מפת המנדטים ידועה.
- (5) שאלה משנית שמאפשרת זיהוי של טרול ימני -- איך הוא מגדיר את המשימה הלאומית של יישוב הנגב: האם המדד הוא מספר היישובים היהודיים ועוד היישובים הבדואים, או שמדד ההצלחה הוא מספר היישובים היהודיים פחות היישובים הבדואים.

נסכם: הטרול הימני המצוי הוא אדם תרבותי. הוא מעדיף את ניחוח הבושם של איילת שקד, על צחנת הבואש של בן גביר. מבחינת אג'נדה -- אין הבדל גדול. יש הרבה אנשי ימין שרוצים בחירות עכשיו כדי להיפטר מנתניהו. כי נתניהו הססני ולא מספיק ימני. האם הם חלק מהמחאה? לדעתי לא! האם הם מוזמנים להפגנות? בהחלט כן!

ערב טוב.

שמי ליאורה איילון, אני בת 71, אמא לארבעה ילדים, וסבתא לשבעה נכדות ונכדים. אני חברה בקיבוץ כפר עזה מזה 45 שנים. בשבעה באוקטובר הצטרפתי, לדאבון לבי, למשפחת השכול, לאחר שבני טל איילון שהיה מפקד כיתת הכוננות של כפר עזה, נורה ונהרג. נוכח מצבי החדש, לא היססתי והצטרפתי לפורום המשפחות השכולות הישראלי פלשתיני. לפורום שייכות משפחות ישראליות ופלשתיניות, ששכלו בני משפחה כתוצאה מהקונפליקט. המשותף לכל אותן משפחות הוא הרצון לדבר, להיפגש, ולפעול יחד כדי להפחית את האלימות משני הצדדים.

לפני שבועיים, התבקשתי על ידי הפורום לספר לתלמידי יב' באחד מבתי הספר בארץ את הסיפור האישי שלי ושל משפחתי מהשבעה באוקטובר. לספר על בני טל שנרצח, לספר עלי ועל עוד ארבעה מבני משפחתי, ששהו אתי יחד 35 שעות בממד, כאשר קרבות אימתניים מתרחשים ישירות בתוך ביתי. כמו תמיד הסכמתי, מתוך תחושת שליחות. בקהל ישבו שני בקרים של משרד החינוך. הם רשמו כל מילה שאני מוציאה מפי. הם נשלחו לשם על ידי משרד החינוך, כדי לנסות ולדלות מדברי ומדברי השותף שהיה אתי בשיחה, פרטים, שיאפשרו להם לסלק את פורום המשפחות השכולות ממערך התוכניות החוץ בית ספריות של משרד החינוך. כבר כאן, הרגשתי שאני במעקב. די מזעזע, יש לומר, בוודאי לא נעים. אבל חכו. זה לא סוף הסיפור. כשסיימתי לספר את הסיפור המשפחתי שלי, ואת סיפור קהילת כפר עזה, שאיבדה 64 חברים – מבוגרים, צעירים, משפחות שלמות, התלמידים שאלו שאלות. גם שאלות פוליטיות. ופתאום קלטתי שאני שוקלת מילים. שלא לספק לבקרים של משרד החינוך חומר, שירשיע את פורום המשפחות השכולות, שעדיין, רשמו כל מילה. לא להאמין. וגם זה, היה איכשהו נסבל. השיחה נגמרה. התלמידים ניגשו לחבק, להודות, לשאול עוד שאלה יותר פרטיות, ונגמר המפגש.

בדרכי החוצה, עצרו אותי שני הבקרים, שהרגישו לי באותו הרגע כמו שני קלגסים, ובלשון רשמית שאלו: אפשר לקבל את מספר תעודת הזהות שלך? נדהמתי. הסתכלתי עליהם ואמרתי: לא! אי אפשר. אפשר לקבל את מספר תעודת הזהות שלכם? מאיזו סיבה אני אמורה לתת לכם את מספר תעודת הזהות שלי? אני אזרחית המדינה, אני גמלאית, ואני לא חייבת לכם שום דבר. הסתובבתי והלכתי משם. ובאותו רגע הבנתי. לא רק החמאס הוא אויב המדינה. גם אני. אני. ששכלתי את בני ב 7.10, אני, ששהיתי בממד שבביתי 35 שעות, בלי מים, בלי אוכל, בלי חשמל, בלי חמצן. אני, שהמדינה לא הייתה שם עבורי. לא הגנה עלי, שיקרה לי במצח נחושה, סיפרה לי שאני במקום בטוח, שהצבא שומר עלי, שאין מנהרות, שהחמאס מורתע. אני האויב.

אני, שהמדינה הפקירה אותי ואת משפחתי, אותי ואת הקהילה שלי, אני אויבת המדינה. את דברי רושמים מילה במילה. והם עושים זאת, כדי למצוא במילים שלי עילה לסלק את פורום המשפחות השכולות הישראלי פלשתיני משטח בתי הספר במדינה. כי אנחנו, אנשים רודפי שלום, שמונעים מהרצון לסלוח, להשכין שלום, לדבר, אנחנו האויב. ואני רוצה מעל במה זו לשאול את כולנו. מה עוד צריך לקרות כדי שנבין שנכבשנו. שאנחנו שבויים. שאנחנו האויב של מדינה שנשלטת בידי קומץ קיצונים, שמכתיבים את סדר היום, את התודעה, את מה מותר ומה אסור לומר בפרהסיה. קומץ אינטרסנטים שמחליטים ביד אחת על אפליה גסה בין דם לדם, וביד השניה תובעים עוד ליטרת דם מאלו שממילא נושאים לבדם בנטל. אנחנו במדרון חלקלק אל עבר מדינה פשיסטית, שבה בקרים

מלשינים עלינו למוסדות כדי להצר את צעדינו.

רגע! לא! סליחה! אנחנו כבר שם!!!

64 חברים וחברות שלי מהקהילה שלי בכפר עזה נרצחו.

19 מיקירינו, נחטפו לעזה.

5 עדיין שם, שתי נשים צעירות, שני אחים תאומים, סבא.

ואתם שולחים בקרים לבדוק את דברי, ולרשום אותם מילה במילה? מחפשים דרכי להוציא מבתי הספר בישראל את העמותה שכל פשעה הוא שהיא תאבת שלום? מדברת עם פלשתינים, שכמונו, איבדו בני משפחה בקונפליקט? שכמונו מבקשים לדבר, כי זה לא ייגמר עד שלא נדבר? אני לא אתן לזה לקרות. אני לא אשתוק. אני כבר הבנתי. שם, בממשלה, אנחנו לא מעניינים. אנחנו רק מפריעים. אנחנו מפריעים להם להמשיך בשחיתות, אנחנו מפריעים להם לחיות ביקום המקביל בו הם חיים. ביקום בו ביבי רץ לבית החולים לבקר את החטופים שחזרו בחיים, אבל בחיים לא רץ ולא זחל לבקר את משפחות החטופים שבגללו הם שם. בוודאי לא את משפחות השכול, שבגלל הקונספציה השקרית שלו, איבדו את בני משפחתם. אנחנו מפריעים להם לטפח את האשליות שלהם, את ההקצנה המשיחית, את העמדות הגזעניות, את המשך הפילוג והשיסוע שלנו. ואתם יודעים מה? אם אנחנו שותקים, אנחנו משתפים עם זה פעולה. אני קוראת לכולנו מעל הבמה החשובה הזו. אל תשתקו. תמשיכו לצאת לרחובות. אל תותרו.

הם לקחו ממני כמעט הכל. את טל בני, את הבית שלי, שנחרב עד היסוד, את האמון שמדינת ישראל נוסדה כדי שאיש לא יירצח עוד על ידי אויבים בביתו. אבל אתם יודעים מה הם לא לקחו ממני? את הנחישות להיאבק עד תום למען המדינה שלי. מדינה בה הערכים השולטים הם סולידריות, יושרה, דאגה לאזרח, ושאיפה כנה לשלום ולשקט בינינו לבין שכנינו. זוכרים שיש ערכים כאלה? בואו נמשיך להילחם עליהם. בואו לא נוותר על המדינה שלנו. יש לנו זכות עליה. בואו לא נפקיר אותה בידי השלטון המושחת והקיצוני הזה. אסור לנו להתייאש. אין לנו את הפריבילגיה הזו. כי התקווה מתה אחרונה.

תודה.

סיום

אתמול, בעודי מטייל עם טופי הכלבה, פגשתי את ג, חברתי משכבר הימים. לכמה דקות חלקנו את מדרכות עירנו וצעדנו ביחד. שוחחנו על הילדים ועל המזג האויר. אבל, כמעט מיד חדרה המציאות לשיחתנו. שנינו הסכמנו שהמצב גרוע. שנינו שחררנו את חרצובות לשוננו בדברנו על תפקוד הממשלה והעומד בראשה. שנינו בעד בחירות. אבל גלית לא יוצאת להפגין. היא הפגינה קצת לפני השביעי לאוקטובר, אבל הפסיקה מאז. כשסיפרתי לה על ההפגנות, הסתכלה עלי מהצד וסיננה במעין לעג "עזוב, אין טעם להפגין, זה לא עוזר לכולם". את שאר הדרך, עד שנפרדנו לשלום, עשינו בדממה.

הדיכאון וחוסר התקווה חודרים לכל פינה ודרך כל סדק. תשעה חודשים מאז תחילת המלחמה ואין מיליוני מוחים ברחובות; המילואימניקים שוחררו ולא הגיעו להפגין; המונים בעד עסקת חטופים ולא מגיעים לתמוך; רוב העם בעד בחירות אך יושב על הספה, מהופנט למסך ולא פועל. אותם מפגינים מגיעים להפגנות. אנשים מרגישים שאין הם מצליחים להשפיע על המציאות. בקרבנו יש הדואגים שהפור לא ייפול וגם ההוא לא ייפול. עוד צריכים לצאת לרחובות, אבל היוצאים עכשיו לא צריכים להיות מדוכאים. היוצאים עכשיו משמרים את התקווה. ביום מן הימים הם יוכלו לספר בגאווה שהם היו המעטים שעמדו בפרץ לפני שכל האחרים הצטרפו. לכן יש להרים את הראש בגאווה ולהתעודד. עד שיהיה טוב אנחנו נהייה כאן. גם עבור גלית.

הנרי החמישי, מערכה רביעית

מי הוא הרוצה בכך?

בן דודי וסטמורלנד? לא, בן דודי הנאה;

אם סומנו למות, יש מספיק מאיתנו

לגרום לארצנו הפסד; ואם לחיות,

יותר כבוד ייפול בחלקם של פחות אנשים.

ברצון האלוהים! אני מתחנן אליך, אל תבקש עוד אדם אחד.

באמת, אינני חומד זהב,

ואין אני מוטרד מי ירוויח ממשכורתתי;

אינני מתרגש אם אחרים ילבשו את בגדי;

אינני חפץ בדברים חומריים אלו.

אבל אם זה חטא להשתוקק לכבוד,

אני הנשמה הכי אשמה בחיים.

לא, באמת, בן דודי, אל תבקש אפילו איש אחד מאנגליה.

בשם אלוהים! לא הייתי רוצה לאבד כבוד כה גדול

כדי שגבר אחד נוסף ייקח ממני

את התקווה הכי טובה שיש לי. הו, אל תאחל לעוד אחד!

במקום זאת הכרז, וסטמורלנד, בכל צבאי,

שכל מי שפוחד מהקרבת הזה, שיעזוב; דרכונו יוכן ושקלי כסף נשים בארנקו; לא נמות בחברתו של אותו אדם הפוחד למות איתנו.

היום הוא יום חגו של קריספיאן. זה שישרוד את היום הזה, ויחזור הביתה בבטחה, יזדקף בגאווה על קצות אצבעותיו למשמע שם היום הזה, ויתעורר למשמע שמו של קריספיאן. זה שיחייה היום ויזכה לשיבה טובה, יזמין את שכניו לסעודה בערב החג ויאמר "מחר הוא יום הקדוש קריספיאן." יוריד הוא את חולצתו ויציג את צלקותיו ויאמר "אלו פצעי מיום קריספיאן." אנשים זקנים שוכחים, אכן הכל נשכח, אבל הוא יזכור לטובה את מעלליו באותו היום. ושמותינו יהיו שגורים בפיו כביטויי יום יום – הארי המלך, בדפורד ואקסטר, ווארויק וטלבוט, סאלסברי וגלוצ'סטר - שייזכרו בכל הנפת כוס מלאה. את סיפורם ילמד האיש הטוב את בנו; ומיום קריספיין קריספיאן לעולם לא יתעלמו, מהיום ועד לסוף העולם, ואיתו לתמיד נוזכר-
אנו המעטים, אנו המעטים השמחים, אנו אגודת האחים; כי מי שהיום שפך את דמו ביחד איתי יהיה אחי; וגם אם יהיה נקלה, היום הזה יקל את מצבו; ואדונים השוכבים עכשיו במיטתם באנגליה ירגישו מקוללים שלא היו פה, וגבריותם תיפגע כאשר ידברו אלו שנלחמו איתנו ביום הקדוש קריספיין.

שלכם, אלון קורנגרין

תודות

תודה לחברי המערכת ולצלמים:
איתי אטר, אוניברסיטת תל-אביב
קרינה יניב, מכון ויצמן
דורון כהן, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב
אלון קורנגרין, אוניברסיטת בר-אילן
צמרת ריקון, מכללת אורנים
יאיר שגיא, אוניברסיטת חיפה
רות שרץ-שובל, מכון ויצמן
רוני גבע, אוניברסיטת בר-אילן
עורך: אלון קורנגרין
עריכה גרפית: רונית כהן-ספר

צלמים: אביגיל מטלון, איציק בן לוי, אלון קורנגרין, אמיר יעקובי, ארז וולך, בני משי, גיל לוי, גלעד פירסט, דנה רעני, דני שטרנפלד, טל גוטרמן, ליאור שגב, נטע דקל, עודד אנגל, צחי דברת, ראובן גש, רוני שפירא, רונית בן דוד, רן דמבו, רני גרף, תניא ציון וולדקס.

קיסריה

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

